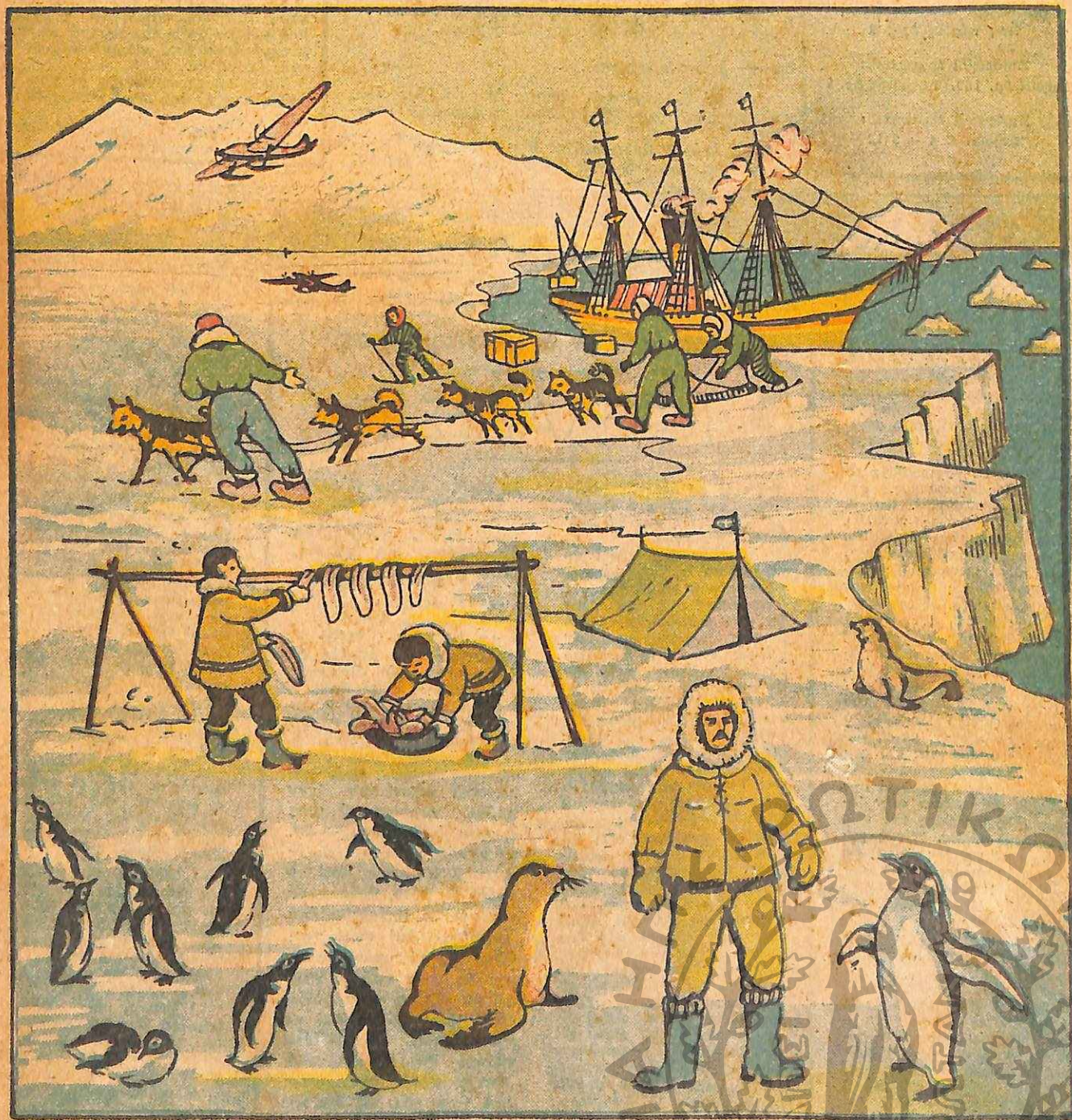

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ίδρυτής - Διευθυντής 1879—1895 Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. — 1895 — 1950 ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Βραβεύο 'Ακαδημίας 'Αθηνών

Στήν σελίδα 24:

Όδηγίες για το δεύτερο μέρος του μεγάλου διαγωνισμού της «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Έτος ίδρύσεως 1879
Εκδοτικός Οίκος «Διγενής»
Σαντοράκι 15 — Τηλ. 29-119

Διευθυντής: ΕΥΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ, *Ο-
λυμπίας 18. — Υπεύθυνος Τυπο-
γραφείου: Σ. ΔΙΑΛΗ ΣΜΑΣ
Φραντζή 11

Κυκλοφορεί κάθε Παρασκευή
Τιμή τεύχους Δρχ. 3

* Συνδρομαί εσωτερικού:
Έτησια Δρ. 150. Έξωθεν Δρ. 75

Συνδρομαί εξωτερικού:
Έτησια £ 4 — \$ 12

Τα... αλογοπαίγνια του 'Ανανία

Νάμαι και εγώ. Ξαναζωντανέψα, αναστήθηκα, ξαναβγήκα στο φως μαζί με την «Διάπλασι». Κόντεμε να με φάη πιά η μούχλα — αν και σήμερα, από τον καιρό που ο μεγάλος Φλέμιγγ αναστάθηκε την πενικιλίνη, τρώμε έμεις την μούχλα αντί να μας τρώη εκείνη. Γυρνώντας στην «Διάπλασι», ξαναφέρα μαζί μου και τα αλογοπαίγνια μου, για τα καινούργια Διαπλάσπουλα.

Ξέρετε ποιά ήταν τα «αλογοπαίγνια» μου; Τα «αλογαπαίγνια», όπως τα έλεγε μια παλιά Διαπλάσπουλα. Σήμερα τα λέτε «καλομπούρια».

Στρώθηκα, λοιπόν, σε μια καρέκλα, άναψα ένα τσιγάρο — δεν καπνίζω, αλλά το άναψα έτσι για λόγους... σκηνοθεσίας — και ρώτησα ξαφνικά την κυρά Διάπλασι:

— Ποιός καπνίζει πιά πολύ από έναν Τούρκο;
— Ποιός καπνίζει πιά πολύ από έναν Τούρκο... έκανε κι εκείνη σαν ήχώ. Μά ένα φουγάρο.

— Όχι.
— Μια άτμωμηχανή...
— Όχι.

— Μ' έσκασες πιά, καμήνε 'Ανανία. Πές μου, να χαρής, ποιός καπνίζει περισσότερο από έναν Τούρκο...
Και εγώ, θριαμβευτικά: Δύο Τούρκοι!
'Ακόμα φεύγει η κυρά Διάπλασι... ΑΝΑΝΙΑΣ

'Ανέκδοτα

Η μικρή Λιλή βρίσκεται με τη μαμά της στην κουζίνα. Κάποια στιγμή η μαμά φεύγει για να φροντίσει για τις άλλες δουλειές της και αφήνει την Λιλή να προσέξη το γάλα.

Ξαφνικά ακούγονται από την κουζίνα οι απελπισμένες κραυγές της μικρής μας:

— Μαμά, μαμά, τρέχα! Τό γάλα έγινε... περισσότερο από την κατασρόλα!...

Έπειτα από ένα σεισμό, οι γονείς τριών «κάπως» ζωντανών παιδιών, αποφασίζουν να το στείλουν στον παππού και στην γιαγιά, που μένουν στην έξοχη για να τα προσφύλουν από καιμιά καινούργια θεομηνία.

Τρεις μέρες αργότερα οι γονείς λαβαίνουν το ακόλουθο τηλεγράφημα:

«... Αποστείλατε... σεισμόν και παραλάβετε παιδιά!...».

Ο μύθος μου... κι εγώ

Ο ΠΟΙΟΣ βιάζεται, σκοντάφτει. Το φουσά και δεν φάνηκε, με την πρώτη μου εμφάνιση στο προηγούμενο φύλλο. Δεν αναγνωρίζω τον εαυτό μου. Δεν μου έκαναν τυπογραφικά λάθη, ο αρχισυντάκτης, όμως, με παρουσίασε ασύντακτο. Για να χωρέσω, λέει, στη στήλη, αναγκάστηκε να με ψαλλίσει και να με κάνει αγνώριστο. Η κυρά Διάπλασι θέλησε να με παραγορήσει. Και την ίδια, μου είπε, την έκακοποίησαν οι τυπογράφοι στη σελίδα του Διαγωνισμού, της έφαγαν άρδες από το κείμενο — θά σάς τα πη και μόνη της από άλλη στήλη — την έβγαλαν στο τέλος... γριούλα και κατασάπτη.

ΑΥΤΑ έχουν, βλέπετε, οι βιασύνες. Και τα πρώτα φύλλα ενός περιοδικού παρουσιάζουν πάντοτε τις ατέλειές τους. Ωσπου να στρώση ή έκδοσι. Γι' αυτό και δεν γκρινιάζω όσο θάπρεπε. Μόνο που σήμερα πήρα τα μέτρα μου, μέτρησα με το πασέτο τα χειρόγραφα μου, για να χωρέσω στη στήλη που μου διαθέτουν και να μη χρειάζω να με ξαναψαλλίσουν.

ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ τα πελεκανάρια μου με τον Διαγωνισμό 'Εξυπνάδας που προκηρύχθηκε στο προηγούμενο τεύχος. 'Εδώ που τα λέμε ξετρελλάθηκα κι' εγώ. Κι' όλη τη μέρα έστίβα το μυαλό μου για να λύσω τις τρεις ερωτήσεις του Διαγωνισμού. 'Ιδίως την πρώτη, που είναι και η πιο δύσκολη. 'Ι γυναικα μου, η κυρά Πελεϊάνα, όταν με είδε σκυμμένον άπάνω στη σελίδα του Διαγωνισμού μου πάτησε κοροϊ που δεν λέγεται, μου έβαλε πάγο μ' άλλα λόγια. «Δεν ντρέπεσαι, μου είπες, να κουράζεσαι, γέρος άνθρωπος, με τ' άρνιά σου; 'Ο Διαγωνισμός είναι για τους μικρούς. Κοίτα τη δουλειά σου κι' άφησε τα χασομέρια...». 'Εγώ, όμως, εκεί. Ψάχνα να βρω τις λύσεις. Τό ίδιο, βέβαια, να κάνετε κι' εσείς. Κι' άμα βρώ κάτι, θά πετάξω ως τα παράθυρά σας και θά σάς πω το μυστικό... Σ' ας τό επάρομαι...

Ο ΣΟ για το ξεπαθώμα. Πρώτος και καλύτερος κι' εγώ και ο μύθος μου. Μ' όλα μου τα γεράματα, κατατάσσομαι έθελοντής στην Εκκλησία που σ' ας κάνει η «Διάπλασι» για να της γράψετε όσο πιο πολλούς συνδρομητές μπορείτε. Μόνο που αντιμετώπιζω από την πρώτη στιγμή μια δυσκολία. Με τό ένα χέρι κρατώ το στυλό μου, το άλλο το χρειάζομαι για τη φωτογραφική μου μηχανή. Με ποιο χέρι θά κρατάω το σπαθί:

Αλλά μη σ' ας νοιάζει και τό βρήκα. Θά ξεπαθώσω με τό... μύθο μου! Και φυλαχτήτε, γιατί θά σάς φάω όλους — και θά ανακηρυχτώ δ... Μυτοκορυφαίος του Ξ ε σ παθώματος...

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Η μικρούλα αυτή αφρικανίδα πήγε για πρώτη φορά φέτος στο σχολείο. Τα παιδιά της 'Αφρικής άμόρφωτα τα περισσότερα ζουν πολλά χρόνια πίσω από μας τους ευρωπαίους

Στο φτερό της πέννας**ΤΟ "PARTY" ΤΗΣ ...ΓΙΑΓΙΑΣ**

ΕΑΦΝΙΚΑ δήλωσε η Λιλικά στους γονείς και στη γιαγιά της: Αυτή την Κυριακή θά κάνω πάρτυ στο σπίτι!

— Πώς τόπες; ρώτησε η γιαγιά, που δεν ήταν και τόσο δυνατή στα... έγγλεζικά.

— Πάρτυ γιαγιά, επανάλαβε η δεκάχρονη έγγονούλα της λιγάκι ένοχλημένη για την ασυνήριτη άγνοια της καλής γριούλας στις νέες έξελέξεις της «παιδικής μόδας». Θά καλέσω χωρίς τό άπογευμα τις φίλενάδες μου και θά χορέψουμε!

Οι γονείς της Λιλικάς πιά... μεμνημένοι στις συνήθειες της έποχής, δεν έφεραν αντίρρηση. Βοήθησαν μάλιστα στην προετοιμασία του λεγόμενου «πάρτυ». Έτσι την Κυριακή τό άπογευμα πλημμύρισε τό σπίτι τους από δωδεκάχρονα και δεκατέτράχρονα κοριτσόπουλα. Μερικά έφεραν μαζί του και τα μικρότερα αδελφάκια τους.

Ο χορός έδινε κι' έπαυρινε. Ταγκό φέξ, βάλς, ότι έπαιζαν τά προγράμματα του ραδιοφωνικού σταθμού. Οι γονείς της Λιλικάς κι' η γιαγιά είχαν άποσπάρη διακριτικά στο διπλό δωμάτιο και παρακολουθούσαν άκούγοντας τόν σαματά του χορού. Λεφτό δεν καθόνταν οι πιτσιρίκες κι' οι πιτσιρικοί. Άφιναν τόν έναν χορό κι' έπαιζαν τόν άλλο. Μά όπως ήταν φυσικό η γιαγιά παραξενεύτηκε. Μουρμούρισε:

— Και τί καταλαβαίνουν τάρα που σούρνουν τά πόδια τους;

Μή την φανταστήτε καμιά γκρι νιάρια και καθυστερημένη γριά. 'Ισα 'Ισα προσπαθούσε σε κάθε ευκαιρία να μπή στο νόημα τών νέων συνηθειών της νεολαίας και να ποσοαρμούσι. Ωστόσο, με την πείρα που εί-

χε, έκρινε τά πάντα από τό άποτέλεσμα. Κι' άληθινά, έβλεπε τά παιδιά να χορεύουν μά δεν ξεχώριζε από καμιά τους έκδηλωσι τό πηγαίο κέφι. Ωσπου δεν άντεξε και σηκώθηκε.

— Πού πάς; τη ρώτησε ο μπαμπάς της Λιλικάς.

— Πάω να λάβω κι' εγώ μέρος στο «πάρτυ», να τους μάθω πώς να διασκεδάσουν.

Κι' άμέσως πέρασε στο σαλόνι, άρπαξε τόν πρώτο πιτσιρίκο που βρήκε μπροστά της και μπήκε κι' εκείνη στο χορό! Τό τί έγινε, τό μαντεύετε. Τα παιδιά μόλις την είδαν άρχισαν τά χειροκροτήματα, τά γέλια και μερικά παραμέρισαν για να τη βλέπουν καλύτερα. 'Υστερα η γιαγιά με γελαστό πρόσωπο, τάβαλε να πιαστούν χέρι-χέρι, έκλεισε τό ραδιόφωνο που εκείνη τη στιγμή έπαιζε μια... σάμπα, και τραγούδησε τό «Κάτω στού βάλτου τά χωριά». Νέος ένθουσιασμός. Με τη γιαγιά μπροστά χορεύτηκαν και τραγούδησαν όλοι οι άπαγαγέλινοι. Στο τέλος, για να ξεκουραστούν λίγο, είπε στα παιδιά ν' άπαγαγέλιουν όσα ποιήματα έέκανε, άπηγγειλε κι' η ίδια ένα ποίημα του Βολαυρίτη και άφου χόρεψαν ακόμα δύο-τρεις Κολαυστιανούς και συρτούς, παίξανε διάφορα παιχνίδια.

Για πότε πέρασε η ώρα, δεν τό κατάλαβαν. Καλύτερο «πάρτυ» δεν είχαν κάνει ως τώρα. Όλα τά παιδιά έφυγαν κατευθυνόμενα. Κι' η γιαγιά, καθώς τά ξεπροβοδούσε στο κατώφλι της πότας, τους φώναζε:

— Σ' ας άρεσε τό δικό μου τό πάρτυ; Άντε και τάρα που τό μάδατε, πιστεύω να τό επαναλάβετε. Άν με θέλετε και μένα εδώ είμαι πάλι!

MEM

ΠΕΝΝΙΕΣ

— Τελείωσαν πιά τά ψέματά. Χειμάνισσε για καλά. Φυλαχθήτε λοιπόν όσο καλύτερα μπορείτε γιατί ευκαιρία γυρεύει να σ' ας ξεπλώση ο μεγάλος έχθρος μικρών και μεγάλων: Η γρίπη!

— Αυτά τά χαρτοπωλεία είναι φοβερός πειρασμός, σαν τά... ζοχαροπλάστια. Και τί δεν έχουν. Μεγάλες ποικιλίες από έξοστες, μολύδια, μπωγές, γομολάστιχες, διαβήτες, μπλόκ.

— Πολλοί πιτσιρικοί χαζεύουν έξω από τις βιτρίνες των χαρτοπωλείων (κι ας έχουν άπ' όλα τά είδη στη σάκκα τους) και νοιώθουν μια λιγούρα, λές και βρίσκεται μπροστά τους ένα ταψί με λουκουμάδες!

— Την άλλη έβδομάδα άρχίζει τις παραστάσεις του στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιώς ο θίασος Μαρινεττών, με τη νέα μουσική του καμωδία «Ο γύρος του κόσμου».

— Μετά τόν Πειραιά οι Μαρινεττές θά παίζουν στην 'Αθήνα, στις συνοικίες και στις έπαρχιακές πόλεις. Όπως μαθαίνουμε οι καβκίες έφέτος θά είναι μεγαλύτερες. Από σαραντά πέντε πάντους έγιναν έξηνταπέντε. Λίγο, δηλαδή, και θά σ' ας φτάσουν!

— Πολλά εργαστήρια παιδικών παιχνιδιών εργάζονται τώρα έντατικά.

— Έρχονται, έλέπετε, οι γιορτές και διάονται να μας τά έχουν έτοιμα!

— Τώρα που έπρεπε η θερμοκρασία, ήρθε η ώρα να άναψουν τά τσιγάκια, οι σόμπες, τά κολοριφέρ και τά μογκάκια. 'Ότι μέσον διαθέτει κάθε σπίτι για τη θέρμανσί του, έτοιμάζεται να το χρησιμοποιήσει.

— Αποφεύγετε, όμως, να κάθεστε από την άρχη κοντά στη φωτιά. Δεν πρέπει να την πολυσυνήσετε. Αφήστε μόνο τους άμελεις μαθητάς να... κάθονται πάνω σ' άναμμένα κάρβουνα!

Η ΠΕΝΝΑ Χ

Γύρω άπ' τόν διαγωνισμό μας**ΜΠΕΛΛΑΔΕΣ...**

ΣΕ μεγάλες σκοτούρες έβαλε ο διαγωνισμός μας τά Διάπλάσπουλα. Έχουν όλοι πέσει με τά μούτρα στη... μελέτη και προσπαθούν να δρουν τις άπαντήσεις στα τρία πρώτα μας ερωτήματα. Πρόπαντός εκείνος ο... κρεμασμένος στο άδειο δωμάτιο με τά νερά είναι πολύ μυστήριος! Πώς άνέθηκε άλήθεια στο ταβάνι, άφου δεν υπάρχει εκεί μέσα όχι καρέκλα μά ούτε σκαμνιά; Κι' αυτή η... πλημύρα στο δωμάτιο πώς βρέθηκε; Για να μας μπερδέψη έγινε κι' αυτή η μήπως για να μας διευκολύνει;

Αυτά αναρωτιούνται τά Διαπλάσπουλα και άκονίζουν τό... αστυνομικό τους δαιμόνιο. Άφίνουν όμως την πρώτη ερώτησι και πιάζουν τη δεύτερη. Ποιά άναποδιά υπάρχει στα δύο πρώτα φύλλα της «Διάπλάσσης»; Άλλο πάλι και τόυτο! Άμ' εκείνο τό... άκίνητο που κινείται; Πώς μπορεί να κινείται άφου είναι άκίνητο; Κι' άφου είναι άκίνητο πώς κινείται; Όσο τό σκέφτεσαι, τόσο μένει... άκίνητο τό μυαλό σου!

Έλα όμως που τό γνωστό φίλοτιμο τών Διαπλάσπουλων δεν άφίνει να έγκαταλείψουν την προσπάθεια; Δόστου λοιπόν και σφίγγονται. Όταν συναντιούνται δύο Διαπλάσπουλα

λα ρωτάει τό ένα τ' άλλο.
— Βρήκες τίποτα;
— Έσύ;
— Έγώ... κάτι λέω πώς βρήκα, μά δεν είν, αυτό.

— Κι' εγώ τό 'ίδιο.
— Τί βρήκες;
— Τίποτα. Έσύ;
— Κι' εγώ τίποτα!

Πραγματικά, πολλές άπαντήσεις τους έρχονται στο μυαλό, μά σε καμιά δεν κατασταλάζουν για την ώρα. Καλύτερα να μη διαβάζονται...

Όποιο διάζεται σκοντάφτει. Ωστόσο, πρίν καν λάκαλά μελετήσουν τόν πρώτο Διαγωνισμό μας, έρχεται ο δεύτερος — άπ' τό σημερινό τεύχος — κι' ακολουθεί ο τρίτος, άπ' τό έπόμενο. Αυτό βέβαια είναι μεγάλο μπέρδεμα, έχει όμως και τά καλά του: Όποιο Διαπλάσπουλο δεν πετύχει στόν πρώτο, μπορεί να πετύχει στόν δεύτερο ή στόν τρίτο και να παραγορηθή. Άν βέβαια πετύχει και στους τρεις Διαγωνισμούς μας, ποιός στη χάρι του. Θ' άποδειχθεί μεγάλο ξεφτέρι. Έμ' πρds λοιπόν Διαπλάσπουλα. Βάλτε τά δυνατά σας και περιμένουμε!

ΤΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Τά παιδιά σήμερα πρέπει να έχουν τά μάτια τους... δεκατέσσερα ή καλύτερα έκατόν τέσσερα για να άποφύγουν ένα σωρό δυστυχήματα. Οι παππούδες κι οι γιαγιάδες μας στόν καιρό τους δεν αντιμετώπιζαν τόσους κινδύνους όπως έμείς.

Και να ο πρώτος: Τά αυτοκίνητα. Θά άκούτε άσφαλώς πόσα δυστυχήματα συμβαίνουν κάθε μέρα... Νέοι, γέροι, παιδιά έκεί που περπατάνε, βρίσκονται ξαφνικά κάτω από τις ρόδες. Τ' αυτοκίνητα δεν κάνουν... εξαίρέσεις. Τρέχουν σαν δαιμονιμένα κι' όποιον έβρουν άπρσιεχτο, τόν άναποδογυρίζουν.

Γι' αυτό μόλις θγαίνετε στόν δρόμο να προσέχετε πολύ. Καλύτερα ν' άργήσετε παρά να έβρεθήτε ξαφνικά χωρίς πόδια!

Τό ίδιο πρέπει να προσέχετε και τά ηλεκτρικά στο σπίτι σας. Αυτές οι πρίζες και τά σύρματα του ραδιοφώνου, του ηλεκτρικού σίδερου, άκόμα κι οι διακόπτες, είναι κινδύνος-θάνατος.

Άφινετε να χρησιμοποιούν τέτοια πράγματα οι μεγάλοι που έξέρουν πώς να προσφύλαχθούν. Καί πρs πάντως μην... παίζετε με τά ηλεκτρικά. Όσο άδωα και να φαίνονται, μπορεί από τό τίποτα να σ' ας κάνουν μεγάλο κακό.

Τέλος, μην άνεβαίνετε ποτέ με άσαναέρ χωρίς συνοδό. Τό άσαναέρ έχει κι αυτό πολλές ίδιοτροπίες. Πότε δεν ξεκινάει, πότε πάλι σταματάει όπου θέλει. Εύτυχώς υπάρχει τό κουδούνι του κινδύνου για να είδοποιητά ο θυμωρός. Ωστόσο, ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι να προσπαθήτε να έγλιτε από τό άσαναέρ όταν έχη σταματήσει άντικονονικά. Χαθήκατε. Μείνετε εκεί μέσα, φωνάξτε και δεν έχετε να πάρετε τίποτα. Προσοχή, λοιπόν!

ΖΟΥΣΕ κάποτε ένας νεαρός κυνηγός που ήταν πάντα χαρούμενος και ευχαριστημένος από τη ζωή του.

Μιά μέρα που πήγαινε στο δάσος για να κυνηγήσει, συνάντησε μια γρήγα ασκήμη μάγισσα που τον σταμάτησε και του είπε:

— Καλή μέρα, καλό μου παιδί. Φαίνεσαι ευχαριστημένος και χαρούμενος, ενώ εγώ πεινώ και διψάω. Δώσε μου σε παρακαλώ μια βοήθεια.

Ο κυνηγός λυπήθηκε τη φτωχή γρηά, έβαλε το χέρι στη τσέπη και της έδωσε όσα χρήματα είχε.

Ετοιμάσθηκε έπειτα να συνεχίσει το δρόμο του, αλλά η γρηά τον σταμάτησε.

— Άκουσε καλό μου παιδί. Θα σου κάνω ένα δώρο για να σε ανταμείψω για τη καλή σου καρδιά. Προχώρησε μέσα στο δάσος και έπειτα από λίγο θα συναντήσεις ένα δέντρο όπου θα κάθονται έννέα πουλιά. Τα πουλιά αυτά θα κρα-

τάνε στα νύχια τους μια κάρτα που θα προσπαθούν να την τραβήξουν το ένα από το άλλο. Σκόπευσέ τα καλά με το τουφέκι σου και πυροβόλησε. Θα αφήσουν άμέσως την κάρτα και ένα από αυτά θα πέσει χτυπημένο. Πάρε τη κάρτα. Έχει μαγικές ιδιότητες. Όταν τη ρίξεις στις πλάτες σου θα σε πάει άμέσως σε όποιο μέρος θέλεις. Έπειτα βγάλε την καρδιά του σκοτωμένου πουλιού και κατάνιξε την ολόκληρη. Θα βρίσκεις κάθε πρωί ένα χρυσό νόμισμα κάτω από το μαξιλάρι σου.

Ο κυνηγός ευχαρίστησε τη γρηά μάγισσα και συνέχισε το δρόμο του.

Μόλις προχώρησε λίγα βήματα άκουσε μεγάλο θόρυβο να γίνεται στα κλαριά ενός δέντρου. Ένα κοπάδι πουλιά τραβούσαν ένα ύφασμα με τα ράμφη και με τα νύχια τους.

Ο νεαρός κυνηγός έμεινε κατάπληκτος που έδλεπε ότι η προφητεία της μάγισσας αληθεύει.

Έβαλε το όπλο του στον ώμο και τράβηξε πάνω στα πουλιά. Τα πουλιά πέταξαν από το δέντρο τρομαγμένα εκτός από ένα που έπεσε κάτω σκοτωμένο. Η κάρτα τους ξέφυγε από τα νύχια και έπεσε στο χώμα.

Ο κυνηγός άκουσθησε τη συμβουλή της γρηάς. Έβγαλε την καρδιά του πουλιού και την κατάνιξε. Έπειτα σήκωσε την κάρτα και την πήρε μαζί του. Όταν ξύπνησε το πρωί βρήκε κάτω από το μαξιλάρι του ένα χρυσό νόμισμα.

Από τότε έβρισκε κάθε πρωί ένα νόμισμα. Απόκτησε έτσι πολλά λεπτά, και αποφάσισε να ταξιδέψει για να δει κι άλλες χώρες.

Μια μέρα έφτασε σε ένα μεγάλο δάσος. Άφου περπάτησε αρκετά, αντίκρισε ένα ξέφωτο. Ένας τεράστιος πύργος ώρθονόταν στην άκρη του ξέφωτου. Μια γρηά γυναίκα στεκόταν σε ένα από τα παράθυρά του. Και πλάι της ήταν μια ολόξερη πεντάμορφη νέα.

Η γρηά ήταν μάγισσα και όταν είδε τον ξένο πούρχόταν από το δάσος, είπε στην κόρη της:

Ο ξένος αυτός έχει ένα θησαυρό μέσα στο σώμα του. Πρέπει να προσπαθήσεις να του τον πάρεις. Έτσι θα βρούμε κάθε πρωί ένα χρυσό νόμισμα κάτω από το μαξιλάρι μας. Άλλοιμόνό σου αν δεν τα καταφέρεις.

Όταν ο κυνηγός πλησίασε στον πύργο και είδε την πεντάμορφη νέα από κοντά αποφάσισε να εγκατασταθεί εκεί.

Παραμύδι για τα μικρά παιδιά

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Η γρηά μάγισσα είπε τότε στη κόρη της:

— Τώρα είναι καιρός να του πάρωμε την καρδιά του πουλιού που έχει κατάνιξη.

Τούφτισαν ένα μαγικό φάρμακο και όταν ο νέος το ήπιε έχασε τόσο τις δυνάμεις του ώστε η καρδιά του πουλιού πετάχτηκε από το στόμα του. Η νέα την άρπαξε άμέσως και την κατάνιξε.

Από τότε ο νεαρός κυνηγός δεν ξαναβρήκε χρυσό νόμισμα κάτω από το μαξιλάρι του. Το νόμισμα βρισκόταν κάτω στο μαξιλάρι της νέας και η γρηά μάγισσα τώπερνε κάθε πρωί. Ο νέος όμως αγαπούσε τόσο πολύ την κόρη ώστε δεν

τόν ένοιωσε καθόλου που έχασε την καρδιά του πουλιού.

Αλλά η απληστία της γρηάς δεν είχε ικανοποιηθεί.

Πρέπει να του πάρωμε και την κάρτα του, είπε μια μέρα της κόρης της.

Η νέα προσπάθησε να πείσει τη μάνα της να αφήσουν στον κυνηγό τουλάχιστον τη κάρτα του, αλλά η γρηά επέμενε και την απείλησε ότι θι την τιμωρήσει αν δεν υπακούει.

Η κόρη αναγκάστηκε να δειχθεί και ακολουθώντας τη συμβουλή της γρηάς πήγε και στάθηκε με ύψος λυπημένο στο παράθυρο.

Γιατί είσαι στενοχωρημένη; τη ρώτησε ο κυνηγός.

— Άχ, απάντησε η νέα. Πώς θάβελαι να είμαι πάνω σε κείνα τα βουνά που αντίκρύζω απέναντι. Λένε ότι είναι γεμάτα πολύτιμα πετράδια. Αλλά κανείς δεν μπορεί να ανέβει κεί πάνω. Μόνο το

πουλιά φτάνουν ως τη κορυφή τους.

— Αυτή είναι όλη η στενοχωρία σου; της απάντησε ο νέος. Εγώ θα σε πάω εκεί που θέλεις.

Σκεπάσθηκαν και οι δύο με τη μαγική κάρτα και σε ένα λεπτό βρέθηκαν καθισμένοι στη κορυφή του πολυπόθητου βουνού. Πολύτιμα πετράδια λαμποκοπούσαν γύρω τους.

Μάζεψαν αρκετά κι έπειτα ξαπλώθηκαν να ξεκουραστούν.

Η γρηά είχε φροντίσει να ποτίσει το νέο με το φάρμακο της πριν ξεκινήσουν, κι έτσι έπειτα από λίγο ο δύστυχος κυνηγός αποκοιμήθηκε βαρεια.

Μόλις αποκοιμήθηκε η νέα, ακολουθώντας τις οδηγίες της μάνας της, τράβηξε με προσοχή την κάρτα από τους ώμους του νέου, την έρριξε απάνω της, φορτώθηκε με ένα σωρό από τα πολύτιμα πετράδια του βουνού και πέταξε προς το σπίτι της. Όταν ο νέος ξύπνησε και είδε πως ήταν ολόξερη, γιὰ να του πάρη την κάρτα.

Καθόταν άπελπισμένος μη ξέροντας τι να κάνει όταν ένα βαρύ σύννεφο πέρασε από πάνω του και τον σήκωσε στον αέρα. Έπειτα από λίγο τον κατέβασε με προσοχή και τον άφησε μέσα σε ένα μεγάλο κήπο φυτεμένο με μαρούλια και διάφορα άλλα σαλατικά.

Πλειούσε τόσο πολύ ώστε τα σαλατικά του φάνηκαν σαν βασιλική τροφή.

(Συνέχεια εις την 18ην σελίδα)

για να ξεκουραστεί από τα ταξίδια του.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Μπήκε στον πύργο και ζήτησε να τον φιλοξενήσουν. Τον δέχθηκαν με ευχαρίστηση και σε λίγο διαστήμα άγάπησε τόσο πολύ την κόρη της μάγισσας ώστε δεν ήθελε πια να απομακρυνθεί από κοντά της.

Ε Αγαπητοί φίλοι, ΙΝΑΙ ανάγκη να αφιερώσω και το σημερινό γράμμα μου στο ίδιο θέμα, δηλαδή στο θέμα που το αφιέρωσα την περασμένη εβδομάδα. Μόνο που θα περάσω από αυτό σε ένα άλλο.

Καθώς θα θυμάστε, βέβαια, την περασμένη εβδομάδα σας έγραφα ότι στη ζωή, πάντα, σε όλες τις εποχές, αλλά περισσότερο στη δική μας, στα χρόνια που ζούμε, τα τόσο δύσκολα, χρειάζεται να συνθησίζετε από μικρά παιδιά στην ιδέα ότι θα συναντήσετε εμπόδια άμα μεγαλώσετε. Και πως για αυτό πρέπει να προετοιμασθήτε σιγά-σιγά και με το μυαλό σας και με την καρδιά σας και με τη φαντασία σας, για τον αγώνα. Μην τρομάξετε γι' αυτό που σας λέω, ότι θα βρήτε εμπόδια στη ζωή, μην ανησυχήσετε για το μέλλον σας. Έπρεπε να σας το πω άφου πρόκειται για μια αλήθεια κι' άφου πιστεύω ότι θα σας βοηθήσει άμα γενήτε μεγάλοι το να μάθετε από τώρα να μη φοβάστε την αλήθεια, ακόμη κι' όταν σας φαίνεται δυσάρεστη.

Λοιπόν, αγαπητοί φίλοι μου, να το ξέρετε, εμπόδια, δυσκολίες, δεν μπορεί παρά να βρήτε, ακόμη και τα παιδιά που ανάμεσα σε σας έχουν τα μεγαλύτερα οικογενειακά στήριγμα, και κάνουν τις καλύτερες σπουδές. Αλλά τα εμπόδια, οι δυσκολίες, μεγαλώνουν μέσα στην ψυχή μας το θάρος, και το θάρρος είναι για τους

άνθρώπους ότι η δενζίνα για τα αυτοκίνητα. Δηλαδή όπως δεν μπορεί να κινηθεί ένα αυτοκίνητο δίχως δενζίνα, έτσι χωρίς θάρρος δεν μπορεί κι' ο άνθρωπος να πετύχει τίποτε στη ζωή του. Στο σχολείο που πάτε όταν έρθει ή ώρα να σας μιλήσουν οι δασκάλοι για τον μεγαλύτερο ποιητή της αρχαιότητας, τον Όμηρο, προσέξτε τον ήρωα που ονομάζεται Οδυσσεύς και που είναι η πιο ελληνική μορφή μέσα σε όλες τις άλλες. Θα σας εξηγήσω γιατί. Γιατί απλούστατα αγωνίζεται, παλεύει διαρκώς, με τις κάθε λογής δυσκολίες, χωρίς να χάσει ούτε μια στιγμή το κουράγιο του. Τον χτυπούν οι άνεμοι, τα κύματα, όλες οι τυφλές δυνάμεις της φύσεως, αλλά εκείνος όλες τις αντίκρυφει ακλόνητος κι' άφου φασισμένος να νικήσει. Άσπουν νικά στο τέλος και ξαναγεννιέται στην Ιθάκη, που είναι ο μεγάλος του σκοπός.

Σας μίλησα, την άλλη φορά για τον αγώνα, παίρνοντας άφορμή από τη σημερινή κατάστασι κι' από όσα λέγονται για τον κίνδυνο του πολέμου. Τώρα σας ξαναμιλώ, παίρνοντας από άλλου την άφορμή. Από την παιδική ευαισθησία σας. Βρίσκεστε στην ηλικία, ή θα βρεθήτε σε λίγα χρόνια στην ηλικία, όπου τα παιδιά, πολλά παιδιά, αγόρια και κορίτσια, είναι ευαίσθητα. Ήσαν τουλάχιστον άλλοτε ευαίσθητα, ως την περασμένη γενεά. Ένοιωθαν την ανάγκη να διαβάσουν ποιήματα και άλλα έργα λογοτεχνικά, που θα μπορούσαν να τα συγκινήσουν, να έχουν στο συναισθηματικό τους κόσμο μίαν απήχσι.

Κάποτε μάλιστα ένοιωθαν κι' αυτά την ανάγκη να γράφουν μικρά ποιήματα, ή να δίνουν άλλες αδέξιες μορφές στην παιδική τους ευαισθησία. Γι' αυτή τη λυρική διάθεσι ήθελα να σας πω δυο λόγια. Δεν είναι κακή. Είναι χρήσιμη μάλιστα, σαν μια εσκήσι, για να αποκτήσετε την ικανότητα να εκφράζεσθε. Αλλά μην αφήνετε τον εαυτό σας να παρασυρθεί από την ποίησι, από την λογοτεχνία, γενικώτερα, προτού πεισθίτε ότι έχετε κάποιο ταλέντο. Την Τέχνη να την αγαπήσετε, γιατί εξευγενίζει αληθινά. Αλλά μη γοητευθείτε από τα έστρα, από τους έσκιους, από τις νεράιδες, από τα άερικά. Γιατί μ' αυτά, σήμερα, δεν μπορείτε να τα βγάλετε πέρα.

Γιὰ χαρά σας

Γ. Φίλιππος

Ε Αγαπητοί φίλοι, ΙΝΑΙ ανάγκη να αφιερώσω και το σημερινό γράμμα μου στο ίδιο θέμα, δηλαδή στο θέμα που το αφιέρωσα την περασμένη εβδομάδα. Μόνο που θα περάσω από αυτό σε ένα άλλο.

Καθώς θα θυμάστε, βέβαια, την περασμένη εβδομάδα σας έγραφα ότι στη ζωή, πάντα, σε όλες τις εποχές, αλλά περισσότερο στη δική μας, στα χρόνια που ζούμε, τα τόσο δύσκολα, χρειάζεται να συνθησίζετε από μικρά παιδιά στην ιδέα ότι θα συναντήσετε εμπόδια άμα μεγαλώσετε. Και πως για αυτό πρέπει να προετοιμασθήτε σιγά-σιγά και με το μυαλό σας και με την καρδιά σας και με τη φαντασία σας, για τον αγώνα. Μην τρομάξετε γι' αυτό που σας λέω, ότι θα βρήτε εμπόδια στη ζωή, μην ανησυχήσετε για το μέλλον σας. Έπρεπε να σας το πω άφου πρόκειται για μια αλήθεια κι' άφου πιστεύω ότι θα σας βοηθήσει άμα γενήτε μεγάλοι το να μάθετε από τώρα να μη φοβάστε την αλήθεια, ακόμη κι' όταν σας φαίνεται δυσάρεστη.

Λοιπόν, αγαπητοί φίλοι μου, να το ξέρετε, εμπόδια, δυσκολίες, δεν μπορεί παρά να βρήτε, ακόμη και τα παιδιά που ανάμεσα σε σας έχουν τα μεγαλύτερα οικογενειακά στήριγμα, και κάνουν τις καλύτερες σπουδές. Αλλά τα εμπόδια, οι δυσκολίες, μεγαλώνουν μέσα στην ψυχή μας το θάρος, και το θάρρος είναι για τους

άνθρώπους ότι η δενζίνα για τα αυτοκίνητα. Δηλαδή όπως δεν μπορεί να κινηθεί ένα αυτοκίνητο δίχως δενζίνα, έτσι χωρίς θάρρος δεν μπορεί κι' ο άνθρωπος να πετύχει τίποτε στη ζωή του. Στο σχολείο που πάτε όταν έρθει ή ώρα να σας μιλήσουν οι δασκάλοι για τον μεγαλύτερο ποιητή της αρχαιότητας, τον Όμηρο, προσέξτε τον ήρωα που ονομάζεται Οδυσσεύς και που είναι η πιο ελληνική μορφή μέσα σε όλες τις άλλες. Θα σας εξηγήσω γιατί. Γιατί απλούστατα αγωνίζεται, παλεύει διαρκώς, με τις κάθε λογής δυσκολίες, χωρίς να χάσει ούτε μια στιγμή το κουράγιο του. Τον χτυπούν οι άνεμοι, τα κύματα, όλες οι τυφλές δυνάμεις της φύσεως, αλλά εκείνος όλες τις αντίκρυφει ακλόνητος κι' άφου φασισμένος να νικήσει. Άσπουν νικά στο τέλος και ξαναγεννιέται στην Ιθάκη, που είναι ο μεγάλος του σκοπός.

Σας μίλησα, την άλλη φορά για τον αγώνα, παίρνοντας άφορμή από τη σημερινή κατάστασι κι' από όσα λέγονται για τον κίνδυνο του πολέμου. Τώρα σας ξαναμιλώ, παίρνοντας από άλλου την άφορμή. Από την παιδική ευαισθησία σας. Βρίσκεστε στην ηλικία, ή θα βρεθήτε σε λίγα χρόνια στην ηλικία, όπου τα παιδιά, πολλά παιδιά, αγόρια και κορίτσια, είναι ευαίσθητα. Ήσαν τουλάχιστον άλλοτε ευαίσθητα, ως την περασμένη γενεά. Ένοιωθαν την ανάγκη να διαβάσουν ποιήματα και άλλα έργα λογοτεχνικά, που θα μπορούσαν να τα συγκινήσουν, να έχουν στο συναισθηματικό τους κόσμο μίαν απήχσι.

Κάποτε μάλιστα ένοιωθαν κι' αυτά την ανάγκη να γράφουν μικρά ποιήματα, ή να δίνουν άλλες αδέξιες μορφές στην παιδική τους ευαισθησία. Γι' αυτή τη λυρική διάθεσι ήθελα να σας πω δυο λόγια. Δεν είναι κακή. Είναι χρήσιμη μάλιστα, σαν μια εσκήσι, για να αποκτήσετε την ικανότητα να εκφράζεσθε. Αλλά μην αφήνετε τον εαυτό σας να παρασυρθεί από την ποίησι, από την λογοτεχνία, γενικώτερα, προτού πεισθίτε ότι έχετε κάποιο ταλέντο. Την Τέχνη να την αγαπήσετε, γιατί εξευγενίζει αληθινά. Αλλά μη γοητευθείτε από τα έστρα, από τους έσκιους, από τις νεράιδες, από τα άερικά. Γιατί μ' αυτά, σήμερα, δεν μπορείτε να τα βγάλετε πέρα.

Γιὰ χαρά σας

Γ. Φίλιππος

Ε Αγαπητοί φίλοι, ΙΝΑΙ ανάγκη να αφιερώσω και το σημερινό γράμμα μου στο ίδιο θέμα, δηλαδή στο θέμα που το αφιέρωσα την περασμένη εβδομάδα. Μόνο που θα περάσω από αυτό σε ένα άλλο.

Καθώς θα θυμάστε, βέβαια, την περασμένη εβδομάδα σας έγραφα ότι στη ζωή, πάντα, σε όλες τις εποχές, αλλά περισσότερο στη δική μας, στα χρόνια που ζούμε, τα τόσο δύσκολα, χρειάζεται να συνθησίζετε από μικρά παιδιά στην ιδέα ότι θα συναντήσετε εμπόδια άμα μεγαλώσετε. Και πως για αυτό πρέπει να προετοιμασθήτε σιγά-σιγά και με το μυαλό σας και με την καρδιά σας και με τη φαντασία σας, για τον αγώνα. Μην τρομάξετε γι' αυτό που σας λέω, ότι θα βρήτε εμπόδια στη ζωή, μην ανησυχήσετε για το μέλλον σας. Έπρεπε να σας το πω άφου πρόκειται για μια αλήθεια κι' άφου πιστεύω ότι θα σας βοηθήσει άμα γενήτε μεγάλοι το να μάθετε από τώρα να μη φοβάστε την αλήθεια, ακόμη κι' όταν σας φαίνεται δυσάρεστη.

Λοιπόν, αγαπητοί φίλοι μου, να το ξέρετε, εμπόδια, δυσκολίες, δεν μπορεί παρά να βρήτε, ακόμη και τα παιδιά που ανάμεσα σε σας έχουν τα μεγαλύτερα οικογενειακά στήριγμα, και κάνουν τις καλύτερες σπουδές. Αλλά τα εμπόδια, οι δυσκολίες, μεγαλώνουν μέσα στην ψυχή μας το θάρος, και το θάρρος είναι για τους

άνθρώπους ότι η δενζίνα για τα αυτοκίνητα. Δηλαδή όπως δεν μπορεί να κινηθεί ένα αυτοκίνητο δίχως δενζίνα, έτσι χωρίς θάρρος δεν μπορεί κι' ο άνθρωπος να πετύχει τίποτε στη ζωή του. Στο σχολείο που πάτε όταν έρθει ή ώρα να σας μιλήσουν οι δασκάλοι για τον μεγαλύτερο ποιητή της αρχαιότητας, τον Όμηρο, προσέξτε τον ήρωα που ονομάζεται Οδυσσεύς και που είναι η πιο ελληνική μορφή μέσα σε όλες τις άλλες. Θα σας εξηγήσω γιατί. Γιατί απλούστατα αγωνίζεται, παλεύει διαρκώς, με τις κάθε λογής δυσκολίες, χωρίς να χάσει ούτε μια στιγμή το κουράγιο του. Τον χτυπούν οι άνεμοι, τα κύματα, όλες οι τυφλές δυνάμεις της φύσεως, αλλά εκείνος όλες τις αντίκρυφει ακλόνητος κι' άφου φασισμένος να νικήσει. Άσπουν νικά στο τέλος και ξαναγεννιέται στην Ιθάκη, που είναι ο μεγάλος του σκοπός.

Σας μίλησα, την άλλη φορά για τον αγώνα, παίρνοντας άφορμή από τη σημερινή κατάστασι κι' από όσα λέγονται για τον κίνδυνο του πολέμου. Τώρα σας ξαναμιλώ, παίρνοντας από άλλου την άφορμή. Από την παιδική ευαισθησία σας. Βρίσκεστε στην ηλικία, ή θα βρεθήτε σε λίγα χρόνια στην ηλικία, όπου τα παιδιά, πολλά παιδιά, αγόρια και κορίτσια, είναι ευαίσθητα. Ήσαν τουλάχιστον άλλοτε ευαίσθητα, ως την περασμένη γενεά. Ένοιωθαν την ανάγκη να διαβάσουν ποιήματα και άλλα έργα λογοτεχνικά, που θα μπορούσαν να τα συγκινήσουν, να έχουν στο συναισθηματικό τους κόσμο μίαν απήχσι.

Κάποτε μάλιστα ένοιωθαν κι' αυτά την ανάγκη να γράφουν μικρά ποιήματα, ή να δίνουν άλλες αδέξιες μορφές στην παιδική τους ευαισθησία. Γι' αυτή τη λυρική διάθεσι ήθελα να σας πω δυο λόγια. Δεν είναι κακή. Είναι χρήσιμη μάλιστα, σαν μια εσκήσι, για να αποκτήσετε την ικανότητα να εκφράζεσθε. Αλλά μην αφήνετε τον εαυτό σας να παρασυρθεί από την ποίησι, από την λογοτεχνία, γενικώτερα, προτού πεισθίτε ότι έχετε κάποιο ταλέντο. Την Τέχνη να την αγαπήσετε, γιατί εξευγενίζει αληθινά. Αλλά μη γοητευθείτε από τα έστρα, από τους έσκιους, από τις νεράιδες, από τα άερικά. Γιατί μ' αυτά, σήμερα, δεν μπορείτε να τα βγάλετε πέρα.

Γιὰ χαρά σας

Γ. Φίλιππος

Ε Αγαπητοί φίλοι, ΙΝΑΙ ανάγκη να αφιερώσω και το σημερινό γράμμα μου στο ίδιο θέμα, δηλαδή στο θέμα που το αφιέρωσα την περασμένη εβδομάδα. Μόνο που θα περάσω από αυτό σε ένα άλλο.

Καθώς θα θυμάστε, βέβαια, την περασμένη εβδομάδα σας έγραφα ότι στη ζωή, πάντα, σε όλες τις εποχές, αλλά περισσότερο στη δική μας, στα χρόνια που ζούμε, τα τόσο δύσκολα, χρειάζεται να συνθησίζετε από μικρά παιδιά στην ιδέα ότι θα συναντήσετε εμπόδια άμα μεγαλώσετε. Και πως για αυτό πρέπει να προετοιμασθήτε σιγά-σιγά και με το μυαλό σας και με την καρδιά σας και με τη φαντασία σας, για τον αγώνα. Μην τρομάξετε γι' αυτό που σας λέω, ότι θα βρήτε εμπόδια στη ζωή, μην ανησυχήσετε για το μέλλον σας. Έπρεπε να σας το πω άφου πρόκειται για μια αλήθεια κι' άφου πιστεύω ότι θα σας βοηθήσει άμα γενήτε μεγάλοι το να μάθετε από τώρα να μη φοβάστε την αλήθεια, ακόμη κι' όταν σας φαίνεται δυσάρεστη.

Λοιπόν, αγαπητοί φίλοι μου, να το ξέρετε, εμπόδια, δυσκολίες, δεν μπορεί παρά να βρήτε, ακόμη και τα παιδιά που ανάμεσα σε σας έχουν τα μεγαλύτερα οικογενειακά στήριγμα, και κάνουν τις καλύτερες σπουδές. Αλλά τα εμπόδια, οι δυσκολίες, μεγαλώνουν μέσα στην ψυχή μας το θάρος, και το θάρρος είναι για τους

άνθρώπους ότι η δενζίνα για τα αυτοκίνητα. Δηλαδή όπως δεν μπορεί να κινηθεί ένα αυτοκίνητο δίχως δενζίνα, έτσι χωρίς θάρρος δεν μπορεί κι' ο άνθρωπος να πετύχει τίποτε στη ζωή του. Στο σχολείο που πάτε όταν έρθει ή ώρα να σας μιλήσουν οι δασκάλοι για τον μεγαλύτερο ποιητή της αρχαιότητας, τον Όμηρο, προσέξτε τον ήρωα που ονομάζεται Οδυσσεύς και που είναι η πιο ελληνική μορφή μέσα σε όλες τις άλλες. Θα σας εξηγήσω γιατί. Γιατί απλούστατα αγωνίζεται, παλεύει διαρκώς, με τις κάθε λογής δυσκολίες, χωρίς να χάσει ούτε μια στιγμή το κουράγιο του. Τον χτυπούν οι άνεμοι, τα κύματα, όλες οι τυφλές δυνάμεις της φύσεως, αλλά εκείνος όλες τις αντίκρυφει ακλόνητος κι' άφου φασισμένος να νικήσει. Άσπουν νικά στο τέλος και ξαναγεννι

“Η ελπίδα του ναυαγού...”

...και η διάψευσί της.

“Όταν ο φύλακας του ζωολογικού κήπου χάνει το ποτιστήρι του!!”

Τά...«καλά κορίτσια»

Η ΠΟΛΥΛΟΓΟΥ

ΛΕΕΙ, λέει, λέει και δεν σταματάει. Δουλεύει το γλωσσάκι της σαν μηχανή. Όπου και να βρίσκεται, μ' όποιον και να βρίσκεται. Στο σπίτι, στο δρόμο, στο σχολείο, μέσα στην τάξη. Με τους γονείς της, με τις φίλες της, με τους κότες και με τους ανθρώπους. Τι τους λέει;

Αυτό για την ίδια δεν έχει καμιά σημασία. Έχει να κάνει με την ενδοιαστική. Να έχει διαρκώς ανοιχτό το στόμα της και να μιλάει. Δεν αφήνει άλλον να πάρει...πάσα που λένε και στο ποδόσφαιρο. Τον παίζει «μ ο ν ό τ ε ρ μ α». Μπορεί εκείνος να διδάσκει, να πρέπει να φωνάζει π.χ. τον γιαντρά για τον άρρωστη μητέρα του. Τιποτα η πολυλογού. Χαμπάρι δεν παίρνει. Άρχισε και δεν ένοιε να τελειώσει.

— Πού λές, στο σχολείο μας.

— Με συγχωρείς, έχω δουλειά.

— Μιά στιγμή, τελείωω. Λοιπόν στο σχολείο μας έχω μια ψωροφαντασμένη! Μεγάλη ιστορία!

— Σε παρακαλώ, πρέπει να πηγαίνω.

— Μιά στιγμή.

— Μά είναι άρρωστη ή μητέρα μου με γρίπη και πάω να φέρω τον γιαντρά.

— Γρίπη, είπες; “Α, τί τραβήξα εγώ πέσου με τη γρίπη! Πού να σ'α λείω!”

— Δεν θέλω να μού πής τίποτα. Τώρα θα πρέπει να πάω ταξί για να προστάσω τον γιαντρά.

— Μην πάω ταξί. Γίνονται πολλά δυστυχήματα τελευταία. Έγώ μία φορά...

Είναι σχεδόν αδύνατο

να ξεμπλέξω απ' την πολυλογού. Βρίσκει πάντα τρόπο ν' ανοίξει νέα συζητήσι. Πηδάει απ' το ένα θέμα στο άλλο. Για το πιο απλό πράγμα έχει να πη ολόκληρο μυθιστόρημα. Κι αν εξαντλήσει τα θέματά της, πάλι δεν σταματάει. Τα ξαναπιάνει απ' την αρχή. Παθαίνει μάλιστα και τουτο. Επειδή λέει πολλά, στο τέλος τα ξεχνάει και μπορεί για το ίδιο ζήτημα να σου πη την άλλη στιγμή εντελώς αντίθετα.

— Μά εσύ δε μού είπες ότι δεν τα χωνεύεις τα μαθηματικά;

— Έγώ; Πότε;

— Πριν από λίγο.

— Λάθος κατάλαβες. Έγώ λατρεύω τα μαθηματικά διότι...

Δεν πιάνεται με τίποτα. Το κάθε πράγμα το παρουσιάζει

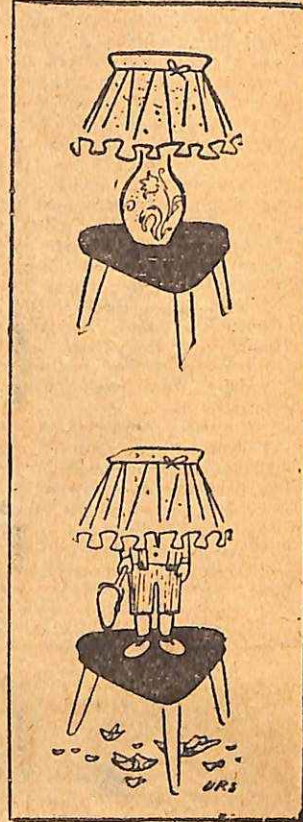
πως της έρχεται βολικά, φτάνει να μη σταματήσει τον... μονόλογό της. Ακόμα και στον ύπνο της παραμιλάει.

“Η Πολυλογού λοιπόν πάει να κρεπάρη όταν μέσα στην τάξη δεν βρίσκει κανένα θέμα να του πιάσει την κουβέντα. Σκύβει στην πλαϊνή της συμμαθήτριά, κάτι της ψιθυρίζει κι αν εκείνη αδιαφορή προσέχοντας το μάθημα, πάλι δεν σταματάει. Ψιθυρίζει στον αέρα... “Η συχία, φωνάζει ο δάσκαλος. Παύει για λίγο και ξαναρχίζει. Ούτε φίμωτρο δεν κλείνει το στοματάκι της!”

Να της πη κανείς πόσο κακό κάνει στον έαυτό της με την φλυαρία; Δεν μιλάει εκείνη!

“Ω, θα μπορούσα να σ'α πω πολλά για την φλυαρία αν με δ'α σ'α ε- γώ για γ'α χ'αρι της, δεν υπήρχε κίνδυνος να νομίσ- σετε πως... κόλλησα πολυλογία!”

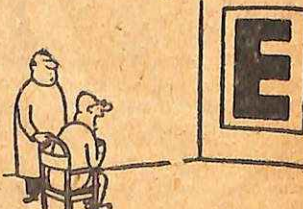
Η ΤΣΙΜΠΙΔΑ

Λετὰ τὴ ζημιά!!

“Ο... έφευρετικός φυλακισμένος

Ναι, γιαντρά μου, μ' αυτό τα γυαλιά βλέπω περίφημα. Μά, γιατί αυτό το...Α είναι τόσο μικρό;

Το μυθιστόριο του ΣΑΝ ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΟΥ ELLIS DILLON

40N

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΈΝΑ ΨΑΡΙ ΤΣΙΜΠΗΣΕ ΣΤ' ΑΓΚΙΣΤΡΙ ΤΟΥ ΜΠΡΑΤΛΕΥ ΚΑΙ ΣΚΥΨΑΜΕ ΜΑΖΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΤΡΑΒΗΞΑΜΕ ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ. Όταν τελειώσαμε, γύρισα και είδα τον Μανουέλ να ξεταίρη όλη την παραλία με ένα ζευγάρι κυάκια. “Έπρεπε να διαστούμε να ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση γιατί στο τέλος θα μάς ανακάλυπτε το “Σάν Σεμπάστιαν” και η θέσις μας θα ήταν πολύ δύσκολη.

Δεν πιάσαμε τίποτα το σημαντικό εκείνη την ημέρα. Αποφασίσαμε να γυρίσουμε στη ξηρά. “Αποφάσισα να γυρίσω τις πετονιές του και πιάσαμε μαζί τα κουπιά. “Ο Μανουέλ φαινόταν δύσθυμος, αλλά δεν έβγαλε μιλιά ως την στιγμή που φτάσαμε στην παραλία.

Βγάλαμε το βαρικόκι μας στην ξηρά και τραβήξαμε προς το σπίτι.

“Η κυρά Φόλλαν πήρε τα ψάρια που της φέραμε, τα μαγειρεύει άμεσα και καθήσαμε να φάμε.

Κατά τις έννη ο Μπράτλεϋ μάς είπε:

— Σε λίγο θα νυχτώση. Τα παιδιά δεν θ' αργήσουν ναρθούν. “Ο Μανουέλ θα είναι κουρασμένος και νομίζω πως είναι καλύτερα να πάτε για ύπνο.

Κατάλαβα ότι ο Μπράτλεϋ ήθελε να φύγω για να μη συναντηθώ ο Μανουέλ με τους φίλους μας. Φοβόταν μπως πάνω στη συζήτηση ξεφύγη τίποτα σχετικό με το καράβι.

Με κόπο σηκώθηκα να φύγω γιατί ομολογώ ότι δεν αισθανόμουν να πολυ ασφαλώς στο σπίτι μου με την παρουσία του Μανουέλ. Παρηγορήθηκα κάπως όταν ο Μπράτλεϋ μού υποσχέθηκε χαμηλόφωνα ότι θαρχόταν να με δ'α αργότερα.

Προχώρησα προς το σπίτι μαζί με τον Μανουέλ. “Η κατασκότεινη όψη του δεν μού ενέπνευσε καμιά εμπιστοσύνη. “Ανοίξα την πόρτα με χτυποκάρδι. “Η φωτιά είχε χαμηλώσει και το λίγο φως που έμεινε από το μικρό παράθυρο και από την πόρτα άφινε στο σκοτάδι όλες τις γωνιές της κουζίνας μου. “Ο Μανουέλ με ακολουθούσε λαχανιασμένος από το φόβο. “Εκλείσα τελικά την πόρτα μου και την άμπάρωσα με ανακούφισι.

“Ένα περίεργο συναίσθημα με είχε κυριεύσει. Νόμιζα ότι η ατιμόσφαιρα του σπιτιού μου μού ήταν ξένη και έχθρική. Τέλος προχώρησα με θάρρος προς το δωμάτιό μου, άνοιξα την πόρτα και κύταξα μέσα.

— Μ'α φοβάσαι, ήμαστε μόνοι, είπα στο Μανουέλ.

Γύρισα πίσω στην κουζίνα και προσπάθησα να αναζωογονήσω τη φωτιά γιατί θα ξεπαγιάναμε. Σηκώθηκα έπειτα και πήρα τη λάμπα για να την ανάψω.

— Μην ανάψεις τη λάμπα, μού φώναξε ο Μανουέλ με θυμό.

Σηκώσα τους ώμους και του είπα:

— Είμαι στο σπίτι μου και θα κάνω

ό,τι θέλω. Δεν μπορώ να κάθωμαι στα σκοτεινά.

“Ο Μανουέλ ώρμησε κατ' επάνω μου να μ' έμποδισή. “Η απότομη κίνησή του δυνάμωσε τη φλόγα της λάμπας που ύψώθηκε σαν θηρίο προς τα ξύλα και τα άχυρα της σκεπής μου. “Ο γλόμπος έπεσε στο πάτωμα και έγινε χίλια κομμάτια.

— Πρόσεχε, του φώναξα αγανακτισμένος, θα βάλεις φωτιά στο σπίτι.

“Ο Μανουέλ έπιασε το φυτίλι με τα χέρια του και το έσβυσε. Τη στιγμή που έσβυσε η φλόγα σήκωσε μηχανικά το κεφάλι και είδα ένα πρόσωπο κολλημένο στα τζάμια του παραθύρου μου...

Ο ΕΡΙΚ

ΕΜΕΙΝΑ ΚΑΡΦΩΜΕΝΟΣ ΣΤΗ ΘΕΣΙ ΜΟΥ. Δεν μπορούσα να ξεκολλήσω τα μάτια μου από το παράθυρο. Είχα την εντύπωση ότι ο άνθρωπος που παραφύλαγε με κύταζε μέσα στα μάτια. Αυτό κράτησε περίπου ένα λεπτό, έπειτα το κεφάλι μετακινήθηκε για να εξετάσει

καλύτερα το εσωτερικό του δωματίου. Κατάλαβα τότε ότι η κουζίνα μου απ' έξω θάταν σκοτεινή σαν την Κόλασι.

Δεν ήξερα ακόμα αν ο Μανουέλ είχε αντιληφθεί τον άνθρωπο στο παράθυρο και αν κι' αυτός είχε δ'α τον Μανουέλ. Έντυ- χος ή πόρτα μου ήταν άμπαρωμένη, αλλά φ'αδούμουν ότι δεν θα άντεχε αν ο ξένος προσπαθούσε να την σπάσει.

Θάταν σίγουρα κάποιος από τους Ναρ- βηγούς φαλαινοθήρες που φοβόταν ο Μανουέλ. Το φεγγάρι τον φωτίζε τώρα καλά.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

“Ο Πάτ Χέρνον ρυμουλκεί ένα ακυβέρνητο «περγαντίνο» του παλιού καιρού σε μία κρυφή σπηλιά, έως ότου ξεκαθαρίση σε ποιόν ανήκει. “Αργότερα βρίσκει μία βάρκα που ανήκει στο «περγαντίνο». “Ένας ανασίθητος ναυαγός βρίσκεται μέσα. Τον μεταφέρει σπίτι του και εκείνος προσπαθεί να πείσει αυτόν και τον φίλο του Μπράτλεϋ ότι το «περγαντίνο» του ανήκει. Τελικά π'ανε για ψάρεμα και σ' άνοιχτά διακρίνουν ένα μαύρο σημάδι. “Ο ξένος ταραξεται και προσπαθεί να ανακαλύψη αν είναι βάρκα ή πλοίο...

Είχε κατάξανα μαλλιά και εξωγκωμένα μ'α.

Ξαφνικά ο Μανουέλ μού άρπαξε το χέρι. Είχε αντίληψη το κεφάλι του άγγω- ρι. Είχε ακούσει από το παράθυρο. Δεν άκουγα πιά ούτε στην αναπνοή του. Σε λίγο το κεφάλι ξεσφαιρίσθηκε. “Ελευθερώθηκα από τον Μανουέλ και προσπάθησα να σκεφθώ τί έπρεπε να κάνω.

“Ημουν αιχμάλωτος μέσα στο ίδιο το σπίτι μου μαζί με έναν άνθρωπο που μού ήταν ολότελα ξένος. Είχε δοσοληψίες με τους ανθρώπους που μάς παραμόνευαν χωρίς να ξέρω τί είδους ήταν αυτές οι δοσοληψίες. Οι περιστάσεις με υποχρέωναν να γίνω σύμμαχος του Μανουέλ, αλλά ήμουν αποφασισμένος οπωσδήποτε να αποφύγω κάθε σύρραξη. “Αν άναγκαζόμουν να αγωνισθώ, θα τόκανα μόνο για το «περγαντίνο» μου που το αγαπούσα ήδη σαν κάτι δικό μου.

Μετάνοιωσα που δεν είχα βάλει κουρτίνες στα παράθυρα μου. Ποτέ δεν είχα καταλάβει τόσο πολύ τη χρησιμότητά τους. Σκεφθήκα να μιμηθώ τους έχθρους. Με μεγάλη προσοχή πλησίασα στο παράθυρο και κύταξα έξω. “Ωπισθοχώρησα άμεσα με την καρδιά σφιγμένη.

Έξω από το παράθυρό μου τρεις άνθρωποι συζητούσαν. Πέρα στη β'α λασσα λαμπύριζε το φως ενός μικρού πλοίου. Μ' αυτό είχαν έρθει οι ξένοι. Θάταν το πλοίο από το οποίο ήμας δ'α το άπογευμα από μακριά.

“Ο Μανουέλ με πλησίασε και μού ψιθύρισε σ' αυτί:

— Τους είδες;

— Ναι, είναι τρεις, του είπα.

“Αναστράφηκα β'αθ'α και άρχισα να προσεχίζα ισπανικά. Προσπάθησα να τον καθησυχάσω. Παρ' όλογο να μού φίληση τα χέρια για να μού δείξη την ευγνωμοσύνη του.

Ξαναγύρισα στο παρατηρητήριο μου. Οι τρεις ξένοι είχαν εξαφανισθ'α. Παρακαλούσα ενδόμυχα το Θεό να μη σκεφθούν ότι μπορούσαν εύκολα να μουν από τη στέγη της κουζίνας μου, παραμερίζοντας τα άχυρα που την σκεπαζαν. “Ο Μανουέλ με πλησίασε και πάλι. “Εκείνη ακριβώς τη στιγμή κάποιος χτύπησε ελαφρά την πόρτα. Σε λίγο ξαναχτύπησε δυνατώτερα. Δεν κινήθηκα καθόλου.

Χτύπησαν και πάλι για τρίτη φορά. Μία άπαλη φωνή ακούσθηκε:

ΑΝΑΣΤΑΤΩΘΗΚΕ η γειτονιά, μαζεύτηκε κόσμος έξω απ' το παλιό σπίτι. Ήσπου σε λίγο βγαίνουν ο 'Αντρίκος κουκουλωμένος μ' ένα σεντόνι κι' η παρέα του ξεκαρδισμένοι απ' τὰ γέλια και κρατώντας στα χέρια τον... Τίγρη και τὸ Λιοντάρι.

— Συνέλαθε, λεβέντες, τους φώναζαν. 'Εμείς είμασταν τὰ φαντάσματα!

Τὸ τί έγινε δεν περιγράφεται. Ὡστόσο, ὁ Μιχαλάκης, οὔτε τώρα τόβαλε κατ'ω...

“Ὅλα τὰ παιδιά τῆς γειτονιάς νόμιζαν—και πρώτος ὁ 'Αντρίκος, τὸ πειραχτήρι— πὼς ὁ Μιχαλάκης ὕστερα απ' τὸ ρεζιλίκι του με τὰ... φαντάσματα δεν θὰ κοκορευόταν ἄλλο. Κι' ὅμως αὐτός, μόλις συνήλθε, ξαναπῆρε τὸ θριαμβευτικὸ του ὕψος σὰν νὰ μὴν εἶνε τίποτα.

— Ἐλεγε τὴν ἄλλη μέρα στὸν πιστὸ 'ἄλο του Κουδούνη πὺν απ' τὴ μεγάλη τρομέρα κόνταψε νὰ χάσει τὴ μιλιὰ του!

— Θάρρος και θὰ τοὺς δείξουμε μεῖς! 'Ἄς ἦταν ἀληθινὸ φάντασμα ὁ 'Αντρίκος και θὰ τοῦδείξω!

Καὶ νὰ ὁ Μιχαλάκης βρῇ κε μιὰ νέα εὐκαιρία γιὰ ν' ἀνδραγαθήσῃ. Νύχτανε ὅταν δῆκε στοὺς δρόμους μιὰ γειτονίσσα σκούζοντας πὼς ἔχασε τὸν μπέμπη της.

— Ἐδῶ βρισκόταν, φώναξε, πρὶν ἀπὸ λίγο, μπρὸς στὴν πόρτα μου κι' ἐπαίξε. Πῆγα μιὰ στιγμή νὰ φωνάσω κι' ὥσπου νὰ γυρίσω εἶχε ἔξασανιστῇ! Ποῦ νάπῃγε, ποῦ νὰ τρύπωσε;

Ρωτοῦσε ἀπὸ σπίτι σὰ σπιτὴ ἀνήσυχη καὶ πουμενὰ ὁ μπέμπης. 'Αφαντος. Κι' ἦταν ἕνας πιστιρίκος τρισήμισυ χρονών.

Τ' ἄκουσε ὅλ' αὐτὰ ὁ Μιχαλάκης καὶ μῆκε στὴ μέση.

— Μὴ φοβάστε, εἶπε κοφτὰ στὴν ἀνήσυχη μητέρα. 'Εγὼ θὰ σὰς βρῶ τὸν μπέμπη σας.

— Τὸν εἶδες παιδί μου;

— Δὲν τὸν εἶδα, μὰ ξέρω τί έγινε. Τὸν ἄρπαξε μιὰ... συμμορία!

— Τί;

— Μάλιστα! 'Ἡ συμμορία τοῦ «Μαύρου Δράκου»! 'Εννοια σας, ὅμως. Θὰ τὴν ἐξοντώσω και θὰ σωθῇ τὸ παιδί!

‘Ἡ γυναίκα μόνο ποὺ δὲν λιποθύμησε ἀκούγοντας τέτοια τρομέρα πράγματα. ‘Αλλωστε οἱ μητέρες σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις δὲν δίνουν και πολὺ γιὰ νὰ βάλουν μετὸ

Τὸ εἰκονογραφημένο παραμῦδι

Ο "ΜΑΥΡΟΣ ΔΡΑΚΟΣ"

μυαλό τους τὴν πιὸ ἀπίθανη ἐκδοχή.

Πὼς τοῦ ἦρθε τοῦ Μιχαλάκη νὰ σκεφτῇ πὼς ἄρπαξε τὸν μπέμπη ἡ συμμορία τοῦ... «Μαύρου Δράκου»; Ἀπλῶς στατα. Εἶχε διαβάσει τελευταία σὲ μιὰ φυλλάδα, πὼς κάποιος στὴν Ἀμερικὴ ἔκλεβε μικρὰ παιδιά γιὰ νὰ παίρνῃ χρήματα ἀπ' τοὺς γονεῖς τους κι' ὁ φιλαράκος μας φαντάστηκε πὼς ὁ... «Μαύρος Δράκος» ἔφτασε ὡς ἐδῶ!

— Ἀπάνω του λοιπόν,

Κοντὰ στὴ γειτονιά, πῖσω απ' τὰ σπίτια, ἦταν ἕνας λόφος με μερικὰ πεύκα. Στὴ φαντασία τοῦ Μιχαλάκη ὁ λόφος αὐτὸς γινόταν ἕνα πελῶριο βουνὸ με σπηλιές και... κάου μπῶδες.

Τράβηξε γιὰ κεί ἀμέσως, δέβαιος πὼς σὲ κάποια σπηλιά θάκρυβε ὁ «Μαύρος Δράκος» τὸν μπέμπη τῆς γειτονίσσας. Εὐτυχῶς δὲν εἶχε ἀκόμα νυχτώσει γιὰ καλὰ κι' ἔτσι μπορούσε νὰ βλέπῃ. Ὁ Κουδούνης τὸν ἀκολουθοῦσε τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του. 'Ἦθελε νὰ τὸ σκάσει μὰ δὲν τοῦ πῆγαινε ἡ καρδιά νὰ ἐγκαταλείψῃ μονάχο τὸν φίλο του στὸ στόμα τοῦ... «Μαύρου Δράκου».

Ξαφνικὰ ὁ Μιχαλάκης σταμάτησε.

— Νάτος, ψιθύρισε.

— Ποιός; Ὁ δρᾶ-δρᾶ-δρᾶτος;

— Ὅχι, ὁ μπέμπης. Περπάτα στὰ νυχία σου, μὴ δῶξεις τσιμουδιά, νὰ τὸν ἄρπάξουμε και νὰ τὸν πάρουμε στὴ μαμά του. 'Εμπρός, μὴ στέκεσαι. Θάρρος και δόξα! στήκαμε αὐτὴ τὴ φορά.

Κουδούνη, πρόσταξε τὸν... ἀκόλουθό του.

Καὶ φέρεσε τὴν χάρτινη περικεφαλαία, πῆρε τὸ ξύλινο σπαθί του, τὸν ντενεκε-δένιο μπιστόλι του και ἐκίνησε πρὸς τὴ δόξα!

Κοντὰ στὴ γειτονιά, πῖσω απ' τὰ σπίτια, ἦταν ἕνας λόφος με μερικὰ πεύκα. Στὴ φαντασία τοῦ Μιχαλάκη ὁ λόφος αὐτὸς γινόταν ἕνα πελῶριο βουνὸ με σπηλιές και... κάου μπῶδες.

Τράβηξε γιὰ κεί ἀμέσως, δέβαιος πὼς σὲ κάποια σπηλιά θάκρυβε ὁ «Μαύρος Δράκος» τὸν μπέμπη τῆς γειτονίσσας. Εὐτυχῶς δὲν εἶχε ἀκόμα νυχτώσει γιὰ καλὰ κι' ἔτσι μπορούσε νὰ βλέπῃ. Ὁ Κουδούνης τὸν ἀκολουθοῦσε τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του. 'Ἦθελε νὰ τὸ σκάσει μὰ δὲν τοῦ πῆγαινε ἡ καρδιά νὰ ἐγκαταλείψῃ μονάχο τὸν φίλο του στὸ στόμα τοῦ... «Μαύρου Δράκου».

Ξαφνικὰ ὁ Μιχαλάκης σταμάτησε.

— Νάτος, ψιθύρισε.

— Ποιός; Ὁ δρᾶ-δρᾶ-δρᾶτος;

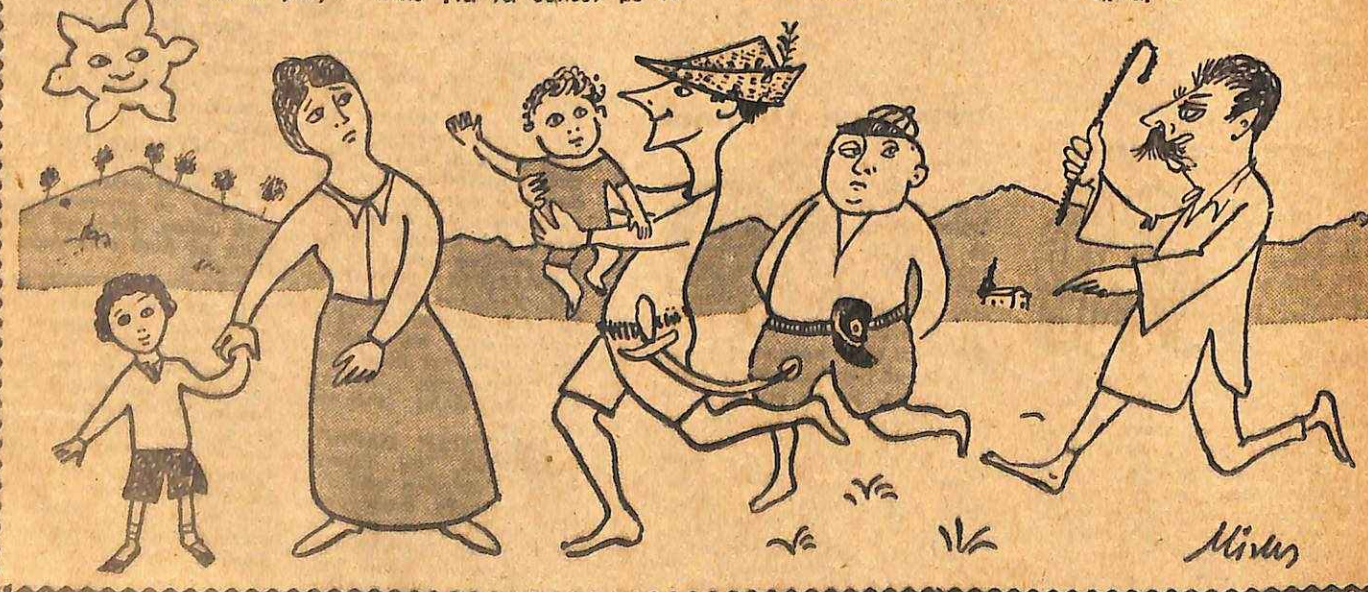
— Ὅχι, ὁ μπέμπης. Περπάτα στὰ νυχία σου, μὴ δῶξεις τσιμουδιά, νὰ τὸν ἄρπάξουμε και νὰ τὸν πάρουμε στὴ μαμά του. 'Εμπρός, μὴ στέκεσαι. Θάρρος και δόξα! στήκαμε αὐτὴ τὴ φορά.

‘Ἡ γειτονιά ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὰ κλάματα ἑνὸς μικροῦ ποὺ ἔφερνε θριαμβευτικὰ στὴν ἀγκαλιά του ὁ Μιχαλάκης. Βῆκε κόσμος στὰ παρόδους, στὶς πόρτες και ῶ-τούσε τί συμβαίνει.

Φτάνει ὁ ἥρωας μας μπρὸς στὰ σπὴ γειτονίσσα ποὺ εἶχε χάσει τὸν μπέμπη της και τῆς λέει με καμάρι:

— Ὅριστε! Σὰς τὸν ἔφερα! Τὸν πῆρα ἀπ' τὸ μαῦρο δράκο!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Ἡ συνέχεια.

Πεζὰ γνωμικὰ

‘Απὸ ἕνα τσιγκούνη κατὶ μπορεῖς νὰ φᾶς. Μὰ ἀπὸ τὸν φαγά οὔτε τ' ἀποφάγια του.

— Χαριδὸ και κοπάδι δὲν ξεκληρίζεται.

— Τὸ ξένο ψωμί εἶν' ὁλολύσσα.

— Στὴν καλὴ τὴ γειτονιά πείνα δὲν πέφτει.

— ‘Αν δὲν ἐγονάτιζ' ἡ καμήλα, δὲ θὰ τὴν ἐφορῶνανε.

— Τὸ δουλεμένο ψωμί σαρκώνει.

— Ἐκείνος ποὺ κυνηγάει δύο λαγούς δὲν πιάνει κανένα.

Παιδικὸ χιοῦμωρ

‘Ἡ Ἀννούλα εἶναι κόρη χαροπλάστη. Ὅταν λείπουν οἱ γονεῖς της μένει στὸ χαχαροπλαστεῖο γιὰ νὰ περιποιητὰ τοὺς πελάτες.

Μία μέρα μπαίνει στὸ κατάστημα μιὰ γριὰ κυρία και ζητάει νὰ ἀγοράσῃ μερικὲς πάστες.

— Δὲν σοῦρχεται ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ φᾶς κανένα ἀπὸ τὰ ὠραία αὐτὰ γλυκὰ ποὺ πουλάς; ρωτᾷ τὴν Ἀννούλα ποὺ εἶται μαζεῖ ἐν τῷ μεταξύ τὸ δίσκο με τίς πάστες.

— Ὁ ὅχι, ἀπαντᾷ με ἀξιοπρέπεια ἡ μικρή, δὲν τρώω ποτέ τίς πάστες μας. Θὰ ἦσαν πολὺ κακὴ πράξεις. Μόνο τίς γλύφω.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

‘Επειτα ἀπὸ ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα οἱ αστυνομικοὶ ἀνακρίνουν ἐπὶ ὤρας τὸν φύλακα τῆς γραμμῆς γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν πὼς ἔγινε τὸ δυστύχημα.

‘Ὁ φύλακας ὅμως σ' ὅλες τίς ἐρωτήσεις τους ἀπαντᾷ μονότονα:

— ‘Ἦταν σκοτάδι. Στεκόμουν στὴν ἀκρὴ τῆς γραμμῆς και κοινοῦσα ἀκατάπαυστα τὸ ρανῆρι μου ὅπως ὀρίζουν οἱ κανονισμοί.

Οἱ αστυνομικοὶ παρ' ὅλη τὴν ὑπομονή τους δὲν κατορθώνουν νὰ τοῦ πάρουν ἄλλη κουβέντα. Τελικὰ τὸν ἀφήνουν ἐλεύθερο.

Μόλις φθάνει στὸ σπίτι του, ἡ γυναίκα του ποὺ τὸν περιμένει με ἀνησυχία τὸν ρωτᾷ:

— Λοιπόν, πὼς τὰ κατάφερες;

— ‘Ἀς τα, τῆς λέει, κόντευα νὰ λιποθυμῶ ἀπὸ τὸ φόβο μου. Εὐτυχῶς ὅμως κανένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ξευτυκούς κυρίου δὲν ἀκέρηκε νὰ με ρωτήσῃ ἀν τὸ φανέρι μου ἦταν ἀναμμένο.

ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

‘Ὁ κοῦμένος ὁ παποῦς ἔχει ἀρχίσει νὰ χόγῃ κάπως τὴ μνήμη του. Πολλὲς φορές διηγείται τίς ἰδιες φανταστικὲς ἱστορίες χωρὶς νὰ θυμᾶται καλά τίς λεπτομέρειές τους. Μιὰ μέρα ἐξιστορεῖ στὴν ἀγνοή του πὼς σκότωσε 10 λαοντάκια.

— Μὰ παποῦ, κάνεις λάθος.

‘Ἡ περιπέτεια τριῶν Γάλλων θαλασσοπόρων

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

‘Επέρασαν τὸν ‘Ατλαντικὸ ἐπάνω σὲ μιὰ πρόχειρη σχεδιά!

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 30 ΙΟΥΛΙΟΥ

Μεσημέρι... Ἐνῶ ὁ Μάρκος κάνει τὴν βάρδια του, κόβω τὸ κεφάλι τοῦ καρχαρία. Θὰ φυλάξουμε τίς μασέλες γιὰ νὰ δῶλουμε τὰ δόντια ποὺ θὰ τᾶ ἔχουμε γι' ἀνάμνησι τοῦ ταξιδιοῦ μας.

ΠΕΜΠΤΗ 2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Σηκώνουμε τὸ πάτωμα και φτάνουμε τὴν «κάβα» γιὰ νὰ πάρουμε τὰ τελευταία κουτιά χυμοῦ μήλων. Μὰς μένουν 12, ἕνα γιὰ κάθε μέρα ταξιδιοῦ. Ὑστερα θὰ πούμε θαλασσινὸ νερό. Σὲ ὅλα τὰ γεύματά μας, ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί μας, ἀντικαταστήσαμε τὸ ἀλᾶτι με θαλασσινὸ νερό με ἀναλογία 25—40% ἄλμυρο νερό, ποὺ δὲν εἶναι δυσάρεστο στὴ γεύση και εἶναι ἀρκετὰ ἀνεκτό.

ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μεσημέρι. Περνάμε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ τιμὸνι ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον. Εἴμαστε ὅλοι πολὺ κουρασμένοι και ἕνα μόνο πράγμα μὰς βιάζει: Νὰ πατήσουμε ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα σὲ στεριά. ‘Αλλοίμονο, ὁ ἀνεμος μὰς πηγαίνει πρὸς Νότον, ἐνῶ εἰχαμε φθάσει σὲ 300 μίλια ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Ἰρλανδία...

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Εἶναι καιρὸς νὰ φθάσουμε, γιὰτὶ δὲν ἀντέχουμε ἄλλο και περπατᾶμε σὰν αὐτόματα... ‘Αντιμετωπίζουμε πολλὲς δυσκολίες γιὰ νὰ ἐνημερώσουμε τὸ ἡμερολόγιό τοῦ πλοίου, γιὰτὶ δὲν θυμόμαστε τί συνέβη πρὶν ἀπὸ ἕνα λεπτό! ‘Ἡ σχε-

δία ἔχει πολὺ τολαιπωρηθῇ και ἡ θαλάσσο ἀντὶ νὰ καλμάρει, γίνεται ὁλόενα και πιὸ ἀγρία, ὅσο πλησιάζουμε σὲ στεριά...

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

‘Ὅρα 6 τὸ ἀπόγευμα. ‘Ὁ ἄερας ἔκοψε. Σταματήσαμε πᾶσι. Σίγουρα δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ περάσουμε τὰ 200 μίλια, ὅσα μὰς χορίζουν ἀπὸ τὴ στεριά, ποὺ βρίσκεται νοτιοανατολικά. Δὲν ἔχουμε τύχη. Θὰ μπορούσαμε νὰ διασχίσουμε τὰ 200 μίλια σὲ λιγώτερο ἀπὸ μιὰ βδομάδα...

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Οἱ ἡμέρες γίνονται μεγάλες και ἐνοχλητικὲς. Δὲν ξέρουμε πὼς νὰ περάσουμε τὴν ὥρα μας. Δὲν ἔχουμε οὔτε ἐφημερίδες, οὔτε βιβλία νὰ διαβάσουμε. Τὰ χρησιμοποίησαμε ὅλα γιὰ νὰ ἐξακριβώσουμε τὴν ταχύτητα (ρίχνουμε πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὰ χαρτιά και ὕστερα χρονομετροῦμε σὲ πόση ὥρα ἐρχονται). ‘Ἡ μὴνη μὰς διασκεδάσεις εἶναι οἱ γάτες. Παίζουμε μαζί τους και περνᾶμε τίς περισσότερες ὥρες μὰς ἀνταλλάσσοντας τίς ιδέες μὰς γιὰ τὴ σύγχρονη ζωή...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Ενας φίλος τοῦ Τοῦ τοῦ ρωτᾷ:

— Γιατί, Τοῦ, τὸ φεγγάρι εἶναι χλωμό;

‘Ὁ Τοῦς γελά.

— Μὰ γιατί γελάς, τὸν ρωτᾷ ὁ φίλος του.

Κι' ὁ Τοῦς ἀπαντᾷ πάντοτε γελώντας:

— Πὼς θὰς βρῇ κοῦτε, νὰ μὴν εἶναι χλωμὸ ἀφοῦ... δὲν κοιμάται ὅλη τὴ νύχτα.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΛΑΘΩΝ

Στὸ προηγούμενο τεῦχος εἴχαμε πολλὰ και σοβαρὰ λάθη. Ζητοῦμε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας. ‘Ἡ ἀλλαγὴ ὅμως τοῦ τυπογράφου μὰς ἔφερε ὅλη αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία. Σημειώσω διὰ ἀπ' αὐτὰ γιὰτὶ ἀλλάξαν ἐντελὲς τὸ νόημα τὸν γραφτὸν μου.

Στὸν διαγωνισμὸ ξεπνᾶδας και στὴν πρώτη ἐρώτησι (5ῃ γραμμῇ) τὸ δαμάτιο τοῦ δωματίου νὰ διορθωθῇ στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου.

Ἐπίσης ἐκεῖ ποὺ λέω γιὰ τὴν κυρά Ἀτάπασι (στὸ ἴδιο κεῖμενο) σελ. 13, 4ῃ στίλῃ γραμμῇ 22) ὑπάρχει μιὰ παράλειψη. Νὰ διαβάσῃ: ‘Ἡ κυρά Μάρθα ἔχει καὶ βασιλεύει, γιὰτὶ οὐκ ἀλλά ἀλλὰ κοτσάντη.

Μιὰ... καλὴ πράξι κάθε μέρα!

Πριν από έ- κατό χρόνια

Πριν εκατό τόσα χρόνια ακόμα, κανένας δεν υποπτεύ-
εταν την ύπαρξη της 'Αν-
ταρκτικής, της νέας και
παράξενης αυτής ήπειρου
τών νοτίων πολικών χωρών,
Και αυτή ή ήπειρος, ή έκ-
τη ήπειρος όπως την αποκα-
λούν, είναι τεράστια σε έκ-
ταση, σχεδόν διπλάσια από
την Αυστραλία.

Στα πρώτα πενήντα
χρόνια του περασμένου αιώ-
να έγιναν οι πρώτες εξερευ-
νήσεις στην άγνωστη αυτή
περιοχή. Πιο συστηματικές
εξερευνήσεις άρχισαν από
το τέλος του περασμένου αιώ-
να, με Δανικές, Σουηδικές,
Νορβηγικές, Γερμανικές και
'Αγγλικές αποστολές που δεν
άργησαν να αποδείξουν την
ύπαρξη της απέραντου αυτής
παγωμένης ήπειρου, της 'Αν-
ταρκτικής. 'Ο Κούκ, ο Σκώττ
ο 'Αμούντσεν, ο Μπέρντ, στά-
θηκαν οι πιο τυχεροί εξερευ-
νητάι της. 'Ο Σκώττ μάλι-
στα και ο 'Αμούντσεν δεν
ξαναγύρισαν απ' εκεί, τάφη-
καν κάτω από τους παγετώ-
νες της...

'Αντίθετα με την 'Αρκτική
—τη βόρεια πολική περιοχή—
που αποτελεί στην ουσία
της μία σχεδόν θάλασσα, τρι-

Η ζωή στις παγωμένες εκτάσεις

ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΟΣ

νει συχνά στους 90 βαθμούς
Φαρενάιτ υπό το μηδέν! (λο-
γαριάστε ακόμα πώς το θερ-
μόμετρο Φαρενάιτ έχει για
βάσι του (μηδέν) το δριμύ-
τερο ευρωπαϊκό κλίμα, του
Δάτσιχ). Δυνατό και πα-
γωμένοι άνεμοι πνέουν εκεί
όλο τον καιρό. Πανύψηλα

Η παγωμένη έκ- τη ήπειρος

ρευνήσουν και τις άπατητες
κορφές των χιονοσκεπαστων
βουνών της 'Ανταρκτικής).

Πιγκουΐνοι, φά- λαινες, φώκιες..

'Η θάλασσα που περιτρι-
γυρίζει αυτή τη φοβερή και
τρομερή έκτη ήπειρο είναι
σχεδόν ολόκληρη παγωμένη.
Οι μόνοι που κατοικούν στην
'Ανταρκτική — ή 'Ανταρ-
κτίδα — είναι οι λευκές αρ-
κούδες και οι πιγκουΐνοι.
Και ή θάλασσα είναι γεμάτη
από φάλαινες, φώκες κι ε-
να παράξενο κι επικίνδυνο
ακόμα ζώο, τη θαλασσινή λε-
οπαρδάλη, που για να έ-
χη το όνομα της στεριανής
αδελφής της, θα πρέπει να
είναι πολύ... ήμερη!

'Από πουλιά, θα βρήτε έ-
κει μόνο πιγκουΐνους, ένα
τομμήρια από πιγκουΐνους,
αυτά τα παράξενα πουλιά
που μοιάζουν με φρακφορε-
μένους κυρίους και που πιο
πολύ κολυμπούν παρά πε-
τούν, καθώς και άλμπατρος,
που είναι τα πιο μεγάλα στο
είδος τους θαλασσινά που-
λιά και —μεταξύ μας— τα
πιο κουτά.

Πολική νύχτα, πολικό φώς

'Εκεί πέρα στην 'Ανταρ-
κτίδα δεν φυτρώνει χλωρό
κλαρί που λένε, Σπάνια θα
συναντήσης ανθρώπινες έγ-

καταστάσεις — είναι τόσο
αφιλόξενη αυτή ή έκτη ήπει-
ρος... Οι μόνοι που την έ-
πισκέπτονται είναι οι τολ-
μηροί εξερευνητές της. Τώ-
ρα που μιλάμε, έχει έγκατα-
στήσει εκεί το στρατηγείο
της μίας εγγλέζικης εξερευνη-
τικής αποστολής, ή 'άποστο-
λή Σάκλετον'.

'Επειτα απ' αυτήν έγκα-
ταστάθηκαν εκεί μιά αποστο-
λή 'Αμερικανών και μιά άλ-
λη Ρώσων που έκαναν ένδια-
φέρουσες παρατηρήσεις για
την ζωή στους πάγους. Με-
ρικοί μάλιστα απ' αυτούς,
γράφοντας στα σπίτια τους
λένε πώς ή άνοιξις εκεί έχει
πολλές όμορφιες και προσ-
καλούν τους δικούς τους να
περάσουν μαζί χαρούμενοι
ώρες.

Οι άποστολές αυτές έφω-
δισμένες με τα τελευταία
μηχανήματα παρατηρήσεων
συνεργάζονται στενά μεταξύ
τους και ανταλλάσσουν τις
πληροφορίες τους. 'Από και-
ρό σε καιρό μαζεύονται
οι έπι κεφαλής τους και με-
λετούν και μαζί τα πορί-
σματα των έρευνών τους.

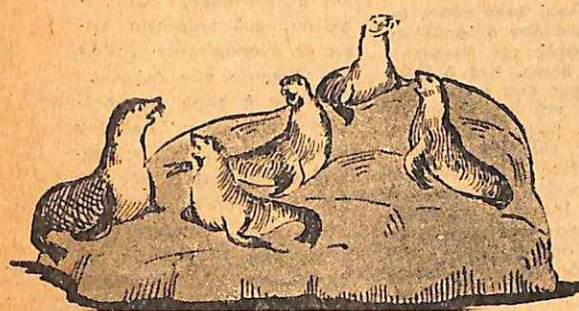
Λένε πώς κάτω από την
παγωμένη αυτή περιοχή υ-
πάρχουν πλούσια κοιτάσμα-
τα από πολύτιμα για τους
ανθρώπους μέταλλα. 'Ακόμα
όμως αυτό είναι μιά ύποθε-
σις. 'Ακόμα λένε πώς όταν
ή άτομική ενέργεια εφαρμο-
σθή απ' τους ανθρώπους για
την καθημερινή τους ζωή ή
περιοχή αυτή που είναι ά-

ταν κανείς πώς μπορούσε
να μείνη εκεί, θα ήταν με-
γάλη παραφροσύνη, ενώ
σήμερα χιλιάδες άνθρω-
ποι μένουν εκεί — και μάλι-
στα όπως είπαμε βρίσκουν
πώς είναι ευχάριστα — δεί-
χνει πόσο προχώρησε ο άν-
θρωπος στην πάλη του με
την φύσι.

'Εχει ακόμα και άλλες πα-
ράξενες όμορφιες ή 'Ανταρ-
κτική. 'Η πιο σημαντική εί-
ναι, άναμφισβήτητα, ή πο-
λική της νύχτα. Βαστάει έ-
ξι μήνες το χρόνο. Και μέ-
σα στα άδιαπέραστα σκοτά-
δια της κάνει την εμφάνισή
του το πολικό φώς, το νότιο
σέλας.

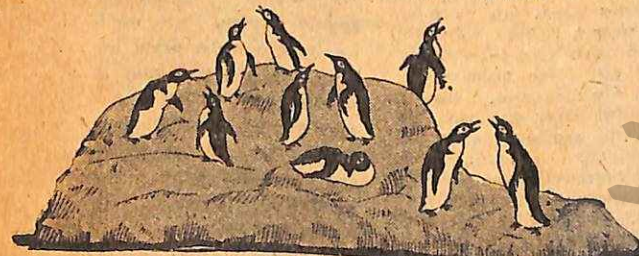
Οι 'Εσκιμώοι

Πέρα, κατά το Βορρά,
στις άκτες της Γροιλανδίας
και της 'Αλάσκας, το κρύο
είναι πιο... ανθρώπινο. Μά-
χι για μας. 'Εκεί κάτω ζή-
ντας πρωτόγονος λαός, οι
'Εσκιμώοι. Είναι όλοι τους
μικρόσωμοι και έχουν τα χα-
ρακτηριστικά της μογγολι-
κής φυλής. 'Η κυριώτερη
τροφή τους είναι το κρέας.

και εύφορη έκταση, όπου ή
ζωή στις μεγάλες πόλεις
της δεν θα διαφέρη σε

Γι' αυτό τους λένε και 'Εσκή-
μους (το όνομά τους παρά-
γεται από τη λέξη 'Εσκιμα)

τίποτα από τις ευρωπαϊκές
πολιτείες.
'Όλα αυτά βέβαια είναι

τίκι, που σημαίνει: τρέφο-
μαι με ώμο κρέας). Τα σπί-
τια τους έχουν για βασική

σχέδια. 'Όμως το γεγονός
ότι πριν ακόμα μερικά χρό-
νια και να το σκεφτό-

οικοδομική ύλη των πάγ-
ων χτίζουν από κομμάτια
πάγου και τα ονομάζουν 'ύ-

κλες. Φτιάχνουν ακόμα οι
'Εσκιμώοι κάτι παράξενες
ελαφρές βάρκες από δέρμα,
που τις λένε καγιακ και
κυνηγούν μ' αυτές φώκες
και φάλαινες. Για να ζε-
σταίνονται και να φωτίζον-
ται χρησιμοποιούν το λίπος
απ' αυτά τα ζώα. Τίποτα
δεν πετούν από τα ζώα που
κυνηγούν οι 'Εσκιμώοι. Τρώ-
νε το κρέας τους και το
δέρμα τους το κάνουν ρού-
χα και παπούτσια. Τα όπλα
τους και τα εργαλεία τους
τα κατασκευάζουν από δόν-
τια φώκιας. 'Εχουν ακόμα
καί... αυτόκινητα οι 'Εσκι-
μώοι. 'Ελκυθρα, δηλαδή,
που τα σέρνουν ειδικά σκυ-
λιά, για να άντέχουν στο
δυνατό κρύο και τις κακου-
χίες.

Δεν ξέρω τί ιδέα σχημα-
τίσατε γι' αυτή την... εύλο-
γημένη ήπειρο, την 'Ανταρ-
κτική. Τί θα λέγατε για
ένα ταξίδι ως εκεί; 'Ε-
γώ, μόνο που το σκέπτομαι,
χτυπάν τα δόντια μου από
το κρύο...

'Η ζωή στις πολικές χώρες
είναι τρομαχτικά δύσκολη,
για τους ανθρώπους που έ-
χουν γεννηθή και ανατραφή
στις άλλες ήπειρους. Στις
χώρες αυτές των αιώνιων
πάγων ή βλάστησις είναι
φτωχότατη, ώστε να φαίνων-
ται στα μάτια των ανθρώ-
πων των άλλων ήπειρων —
όπως έλπε κάποιος εξερευνη-
τής—'γυμνότερες του 'Αδάμ
και της Εύας. 'Αλλά και το
ζωικό βασίλειο αποτελείται
από λιγοστά γένη. Τα ζώα
που κυριαρχούν είναι, όπως
λέμε και παραπάνω, οι πιγ-
κουΐνοι και οι φώκιες, οι ό-
ποιες είναι το στήριγμα της
ζωής των κατοίκων, των 'Ε-
σκιμώων.

Παρ' όλη την άγριότητα
του τόπου τους και τη σκλη-
ρότητα της ζωής τους, οι 'Ε-
σκιμώοι δεν είναι άγριοι,
ούτε καν ήμιαγριοι, όπως θα
μπορούσε εύκολα κανείς να
φαντασθή. 'Απεναντίας, ό-
πως τους περιγράφουν οι έ-
ξερευνητές, είναι ήμεροι και
καλοκάγαθοι, κι ως στερούν-
ται τον έκλεπτυσμένο πολιτι-
σμό των ανθρώπων των άλ-
λων ήπειρων. 'Επίσης είναι
πολύ φιλόξενοι και άναγνώ-
ρίζουν και προσπαθούν, ό-
πως μπορούν, να ανταποδώ-
σουν το καλό που θα τους
κάμουν οι άλλοι.

Οι 'Εσκιμώοι δεν έχουν
πυκνοκατοικημένα χωριά, ό-
πως έμεις. Τα σπίτια, μέσα
στα όποια κατοικούν κατά
οικογένειες, είναι πολύ μα-
κρύτερα από ένα από το άλλο.
'Ετσι περνούν τον ατέλειωτο
χειμώνα. Και την άνοιξη,
που ήμερώνουν κάπως τα
στοιχεία της φύσεως, βγαί-
νουν από τα παγοκάλυδα

τους, και κατά μεγάλες όμά-
δες αρχίζουν το κυνήγι, στο
όποιο λαβαίνουν μέρος και
οι γυναίκες, γιατί στην πε-
ρίοδο — ως πούμε — του
καλοκαιριού πρέπει να 'ασο-
διάσουν το κυνήγι που χρει-
άζεται για να τραφούν οι
οικογένειές τους το χειμώνα.

'Η 'Αρκτική ήπειρος, θα
μπορούσαμε να πούμε, είναι
«ή άκρη του κόσμου», όπως
έλεγαν οι παλιοί, που φαντα-
ζόντουσαν, ότι ή γή μας εί-
ναι μιά επίπεδος επιφάνεια.
'Εμείς βέβαια, που ξέρουμε,
ότι ή γή έχει σχήμα σφαι-
ροειδές, δεν έννοούμε τέτοι-
ου είδους άκρη, αλλά το τέ-
λος της γής προς ένα ση-
μείο, προς τον πόλο. Γιατί,
πραγματικά, από εκεί και πέ-
ρα αρχίζει ή πολική περιο-
χή, που δεν υπάρχει παρά
μόνο πάγος.

'Η 'Αρκτική χώρα, λοιπόν,
ή χώρα των 'Εσκιμώων, είναι
ή άκρηνότερη περιοχή της
γής — από την άποψη που
λέμε πιο πάνω — και οι 'Ε-
σκιμώοι οι άκρηνότεροι 'Ε-
σκιμοί του πλανήτη μας. 'Α-
πό εκεί μπαίνει κανείς στο
βασιλείο του θανάτου, στην
περιοχή του πόλου, όπου δεν
είναι δυνατόν ούτε να φανε-
ρωθή ζωή, ούτε να ζήσει ζώ-
νανό πλάσμα, αν τύχη και
βρεθή εκεί.

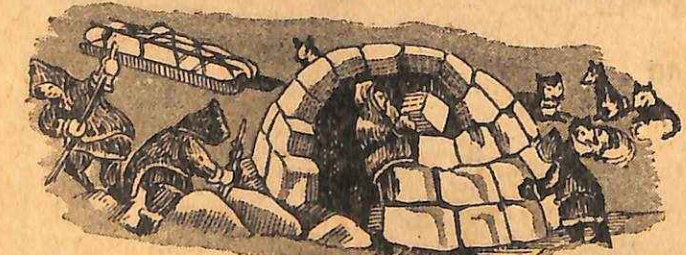
'Ετσι, ενώ την 'Αρκτική
ήπειρο την έχουν επισκεφθή
πολλοί εξερευνητές και πε-
ριηγητές και από τις περι-
γραφές τους ξέρουμε κι έμεις
τη ζωή των 'Εσκιμώων, στην
περιοχή του πόλου δεν πά-
τησε ακόμη πόδι ανθρώπου.
Ούτε πλοίο μπόρεσε ποτέ να
πλησιάση, γιατί οι θάλασ-
σες είναι πάντα παγωμένες
κι όταν δεν είναι, πλέουν ά-
πάνω στο νερό τους άμετρη-
τα παγόβουνα, που συντρί-
βουν τα πλοία.

Τα τελευταία χρόνια οι
τολμηροί εξερευνητές προσ-
παθούσαν να «πετάσουν» πά-
νω από την πολική περιοχή
με το αεροπλάνο, φαίνεται
δὲ ότι ο άνθρωπος δεν πρό-
κειται — στην εποχή μας
τουλάχιστο — να κατορθώ-
ση πάνω σ' αυτό τίποτε πε-
ρισσότερο από ένα τέτοιο
σύντομο και διασπαστικό «πέτα-
γμα».

γυρισμένη από την ξηρά, ή
'Ανταρκτική, ή νότια δηλαδή
πολική περιοχή απαρτίζεται

χιονοσκεπαστα βουνά τινα
ζούν τις υπερήφανες κορφές
τους κατά το άπειρο. Κανέ-

από μίαν απέραντη έκταση,
τριγυρισμένη από θάλασσα,
που είναι σπαρμένη εδώ κι
έκεί από μικρές μικρές νησί-
δες.

Θερμοκρασία: 60 υπό το μηδέν

Τί θα λέγατε για ένα ταξί-
δακι ως εκεί; Σημειώστε μο-
νόχα πώς το θερμόμετρο φτά-

Όκτώ σύντομα ερωτήματα Για την καλή συμπεριφορά

Απαντήστε στις ακόλουθες όκτώ ερωτήσεις. Ανάλογα με τις απαντήσεις σας θα αντιληφθείτε αν ακολουθείτε τους κανόνες καλής συμπεριφοράς:

Αναθέτετε σε ένα γνωστό σας να δώσει ένα γράμμα σας σε κάποιον;

Ένα φιλικό σας σπίτι, σας φιλοξένησε στην έσοχή. Επιτρέψατε σπίτι σας;

Σας καλούν σε τραπέζι, όπου σας προσφέρουν ψάρι, χωρίς όμως να υπάρχει ειδικό μαχαίρι για το ψάρι.

Κάθεστε στο λεωφορείο ενώ μία γρήα κυρία στέκεται όρθια.

Στο τραπέζι υπάρχουν ωραία πολύ μεγάλα αχλάδια. Ό γειτονάς σας σας προτείνει να μοιραστήτε ένα από τα αχλάδια αυτά.

Επισκέπτεστε τους φίλους σας και η κυρία του σπιτιού έχει μια σοβαρή συζήτηση με ένα από τους προσκεκλημένους της.

Σε μία συντροφιά κάθεστε δίπλα σε μία φίλη σας και θα θέλατε να της πείτε τις έντυπώσεις σας σχετικά με τη χοντρή κυρία που μπήκε εκείνη τη στιγμή στο σαλόνι.

Κάποιος που δεν τον γνωρίζετε σας ζητάει μία πληροφορία.

Για να γνωρίσουμε τον τόπο μας

ΔΕΛΦΟΙ

Ο όμφαλός της Γης

Οι αρχαίοι μας πρόγονοι, εκτός από τις άλλες αρετές τους, είχαν και την μεγάλη δεξιότητα να βρίσκουν πάντα τις κατάλληλες θέσεις για να κτίσουν τους ναούς τους και τα ιερά τους. Έτσι κι οι Δελφοί, ο τόπος του περιφημού αρχαίου μαντείου, κτίστηκαν σε μία θέση που θα ήταν λίγο να την λέγαμε ζηλευτή. Όλογυρά στο ναό, επιδητικές και μεγαλόπρεπες οι φαεινές, έκλειναν το τοπίο άγρια και γέμιζαν την ψυχή με δέος. Και ο δρόμος για να πάει κανείς μέχρι εκεί ήταν ανηφορικός και δύσκολος. Η Κασταλλία στην είσοδό τους, έμπλενε με τα θεϊκά της νερά τις άμφορες και τις άνομιες. Όλα προετοίμαζαν τον επισκέπτη για τη μεγάλη στιγμή.

Οι Δελφοί ήταν τόπος όπου λατρεύονταν ο Απόλλωνας, ο Θεός της Μουσικής και του ήλιου. Και ο ναός που υπήρχε εκεί πέρα, γιατί τώρα πια δεν υπάρχουν παρά οι βάσεις και κάτι σκόρπιες κολλόνες, ήταν αφιερωμένος σ' αυτόν. Μέσα σ' αυτόν, η Πυθία, η μεγάλη Ιέρεια, μασώντας δάφνες και συνεπαρμένη από τις αναθυμιάσεις των λιβανωτών, προέλεγε στους ερητούς τα μεγάλα μυστικά της Τύχης.

Κοπάδια έρχονταν οι απεσταλμένοι απ' όλα τα μέρη της γης. Βασιλιάδες έστελναν αντιπροσώπους με πλούσια δώρα, για να τους μαντεύει η Πυθία το καλό ή το κακό τέλος των πολέμων και της ζωής τους. Και είναι γνωστό, πως ο Κρόισος πήρε από την Πυθία, τον περίεργο εκείνο διφορούμενο χρησμό, για την έκστρατεια που είχε αποφασίσει έναντιον του Κύρου. Η μάντιδα του είχε παραγγείλει: «Μία μεγάλη

δύναμι θα καταστραφή αν περάσης τον Άλυ ποταμό». Ο Κρόισος, χωρίς να καλοζυγιάσει το χρησμό, άρχισε τον πόλεμο, αλλά η μεγάλη δύναμη που χάθηκε, δεν ήταν των εχθρών του, μά η δική του.

Μ' όλα αυτά, το μαντείο είχε αποκτήσει τέτοια καταπληκτική φήμη, ώστε να είναι το πλουσιότερο απ' όλα. Ακόμα και τώρα βλέπεις κανείς, στην έπισκεψη του στους Δελφούς, τα περιήματα φαντάσματα των διαφόρων πόνων που γεμίζουν τις δύο πλευρές των δρόμων και είναι αφιερώματα ευγνωμοσύνης και θαυμασμού. Τα μνημεία αυτά, που συναγωνίζονταν το ένα το άλλο σε έμπνευση και πλούτο, λέγονταν «θησαυροί» και οι πιο ξακουστοί απ' όλους είναι ο «θησαυρός των Αθηναίων» και ο «θησαυρός των Σιφνίων», που βρίσκεται τώρα σε άσπαράστασι μέσα σ' το Μουσείο των Δελφών.

Αλλά η φήμη των Δελφών ξεκινούσε κι' από ένα άλλο γεγονός. Όταν άφησαν κάποτε δυό άετους για να κάμουν τον γύρο του κόσμου, αυτοί συναντήθηκαν π' ένα από το Μαντείο του Απόλλωνα. Έτσι απέκτησαν και το όνομα του «όμφαλου της γης», δηλαδή του κέντρου του κόσμου.

Εκτός από το ναό, υπήρχαν ακόμα γυμναστήρια, αρχαίο θέατρο, που σώζεται άρκετά καλά μέχρι σήμερα, με μία θαυμάσια ακουστική, στάδιο και ο ναός της Αθηνάς, δηλαδή ένας ολόκληρος μικρός κόσμος που προσπαθεί τώρα η αρχαιολογική σκαπάνη, να βγάλει στο φως.

Ευθύμο διήγημα του πατέρα της «Διαπλάσεως»

ΧΙΟΝΙΑ

Η ιστορία μιας υπερφυσικής γάτας

Του Γρηγορίου Ξενοπούλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένα γατάκι, θαύμα όμορφιάς και χάρις, η Χιονία, ξεπερλάει με τα παιχνίδια της το σπίτι του Ξενοπούλου. Το γατάκι δεν άργησε να γνωρίσει με το καινούργιο του περιβάλλον, που του έδειχνε τόσο αγάπη και άδυναμια. Ίδιαίτερως όμως το άγαπασε ο Ξενοπούλος, που το περιποιόταν μοναχός του. Κάθε φορά που θα γύριζε στο σπίτι του έπρεπε να τον προειπναιή στην σκάλα και σκαρφάλωνε στον όμο του. Μία μέρα μπήκαν μαζί στην τραπεζαρία και έμεινε μέχρι άργα το έραδυ παίζοντας με μερικά γνωστά του κυρίου της, που είχαν έλθει για να βεγγερίσουν. Όταν ο συγγενεύς έπεσε να κοιμηθεί η Χιονία δεν ένοιωσε να τον εγκαταλείψει ούτε και στο κρεβάτι του.

Κοιμήθηκαν μαζί ο ένας πλάι στον άλλο, αλλά δυστυχώς για την γατούλα μας για πρώτη και τελευταία φορά. Από τότε έμαθε να κοιμάται μόνη της στο πανεράκι της, παρ' όλες τις... αντιρρήσεις που είχε... Η παιδική ηλικία μιας γάτας, όμως, είναι γεμάτη με ένα σωρό κινδύνους. Έτσι, μία μέρα παρά λίγο ο ύπνός της να την σκοτώσει πατώντας την στη ραχοκοκκαλιά, ενώ μία άλλη φορά κόντευε να δηλητηριασθεί καταπίνοντας βαμμένες ψίχες ψωμιού...

δηλαδή τέσσερα-πέντε σκαλιά από την πόρτα της κατοικίας μας. Η γυναίκα μου κουνούσε το κεφάλι της.

Κι' άργότερα, μου έλεγε, όταν θα σου φεύγει και θα τρέχει σ' όλα τα κεραμίδια, πως θα την περιορίσεις;

Μα τότε θα είναι μεγάλη. Θα ξέρη να προσέχει και να φυλάγεται μόνη της.

Όσο μεγάλη κι' αν είναι, πάντα θα τρέχει τον κίνδυνο να γκρεμιστεί, καθώς θα κυνηγιέται στα κεραμίδια, ή να τη χτυπήσουν, ή να την κλέψουν, ή να την κλείσουν πουθενά κατά λάθος και να μείνει ημέρες. Οι γάτες δεν φυλάγονται εύκολα!

Ήταν αλήθεια. Και με άνησυχία συλλογιζόμουν αυτό το μέλλον, που δεν θ' άργουσε να έλθω, γιατί οι γάτες μεγαλώνουν γρήγορα. Όταν δυνατόν να φυλάγω και τότε τη Χιονία; Πόσες φορές θα την έχανα και θα την φώναζα του κάκου, και πόσες φορές θα γύριζε απ' τη βόλτα της μουτζουρωμένη, μαδημένη, πληγωμένη, έλεινη; Έπαιτα πόσα χρόνια θα την είχα; Οι γάτες δεν ζουν παραπάνω από δέκα ή δώδεκα. Όποτε κατά πιθανότητα, έχω θα ζούσα και μία μέρα θα την έχανα για πάντα από φυσικό θάνατο, κι' αν ακόμα θα είχε γλυτώσει απ' όλους τους κινδύνους της έφηβείας και της νιότης της γατιάς ζωής...

Και ναι, μία μέρα την έχασα κι' όσο ήταν ακόμη μικρή και προφυλαγμένη. Αφανή η Χιονία το δειλινό εκείνο! Και το σπίτι πάλι άναστατο. Όρες τη φώναζαμε, ψάχναμε, ραπούσαμε για να τη βρούμε. Ψάξαμε και σ' όλες τις ντουλάπες που της άρεσε συχνά να τρυπάνη, ρωτήσαμε και στη γειτονιά, μιν πήρε τα κεραμίδια και γύρισε στους γονείς της, τίποτα! Πουθενά η Χιονία! Και συμπεραίναμε με λύπη και με φρίκη, ή πως κατέβηκε ως την εσωτερική και βγήκε στον δρόμο — δύσκολο ήταν να μας ξεγελάσει; — ή πως τη βρήκε στη σκάλα και την έλεψε κανένας ξένος υπηρέτης — γιατί όχι και κανένας κύριος, επισκέπτης; Τόσο ωραία γατάκι ήταν πειρασμός για τον καθένα. Και τόσο ήμερο το καμένο, τόσο γεμάτο έμπιστοσύνη στους ανθρώπους!...

Με παρηγορούσαν: «Αν την έκλεψε κανένας, μόλις την άφηνε έλευθερη, θα γύριζε. Το ίδιο κι' αν είχε πάρει τους δρόμους μονάχη. Όσο μακριά κι' αν την έσπρωχ ή περιέργειά της κι' ή άπειρη

— Πέε, Γιαννάκη στη μαμά σου, πόσο ωραία περάσαμε σήμερα στο Ζωολογικό Κήπο, βλέποντας ένα σωρό από τα πιο παράξενα ζώα!

Έντός ολίγου κυκλοφορεί εις εβδομαδιαία τεύχη Η ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ-ΑΤΛΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

εις πολυτελή έκδοσιν και πλούσιες εικονογραφημένη

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ-ΕΠΟΡΤΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ-ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΛΩΝ ΑΛΛΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ
ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΕΞΕΤΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΠΑΝΣ ΑΠΟΨΕΩΣ - ΦΥΣΙΚΗΣ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ, ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, Κ' ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ
Συνοδεύεται δε από: ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΣ ΧΑΡΤΑΣ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΥΣ Κ' ΜΟΝΟΧΡΩΜΟΥΣ-ΓΕΩΛΟΓΙΚΟΥΣ, ΓΕΩΦΥΣΙΚΟΥΣ,
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ, ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ, ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΟΥΣ, ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΤΟΠΩΝ, ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ

ΟΙ ΔΕΚΑΘΛΗΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ

Στο προηγούμενο άρθρο μας αναφέραμε ότι τελειος δεν είναι ο αθλητής που διαπρέπει σε ένα αγώνισμα και ύστερα σε όλα τα άλλα. Υποστηρίξαμε ακόμη ότι είναι τελειος ο αθλητής που είναι σε θέση να σημειώνη καλά ρεκόρ στους δρόμους ταχύτητας και αντοχής, να ρίχνη μακριά τη σφαίρα και το ακόντιο, να πελάει εμπόδια και γενικά να διακρίνεται σε όλα τα αγωνίσματα.

Παρά τις δυσκολίες που παρουσιάζονται υπάρχουν αθλητές με εξαιρετικές σωματικές ικανότητες, που διαπρέπουν σε όλα σχεδόν τα αγωνίσματα. Πρόκειται για τους δεκαθλητές, τους αθλητές δηλαδή που παίρνουν μέρος στο ειδικόν αγώνισμα του δεκαθλου.

Τι είναι όμως το Δέκαθλο; Είναι ένα αγώνισμα στο οποίο οι αθληταί είναι υποχρεωμένοι να λάβουν μέρος σε 10 διαφορετικά αγωνίσματα. Νικητής, δεν είναι εκείνος που θα κερδίσει σε ένα ή σε δύο αγωνίσματα, αλλά ο αθλητής που θα συγκεντρώσει τους περισσότερους βαθμούς και στα δέκα αγωνίσματα. Για τον σκοπό αυτό έχει δημιουργηθεί ένας βαθμολογικός πίνακας που επιτρέπει στους κριτές των αγώνων να κατατάξουν τους αθλητές. "Αν π. χ. ο αθλητής τρέξει τα 100 μ. σε 10" 8, παίρνει 10 βαθμούς. Ο βαθμός αυτός προστίθεται σ' αυτούς που θα πάρη ο αθλητής και στα άλλα αγωνίσματα, και τελικά νικητής του αγώνισματος ανακηρύσσεται εκείνος, που θα συγκεντρώσει τους περισσότερους βαθμούς. Το αγώνισμα του δεκαθλου είναι εξαιρετικά κουραστικό γι' αυτό διεξάγεται σε δύο ημέρες.

Από όλα αναφέραμε πιο πάνω, εύκολα βγαίνει το συμπέρασμα ότι οι δεκαθληταί είναι οι πιο τελειοί αθληταί. Γενικά, οι επιδόσεις τους ύστερα από τις συγκρίσεις που γίνονται με τις επιδόσεις που επιτυγχάνουν οι ειδικοί αθληταί, στο κάθε ένα από τα δέκα αγωνίσματα του δεκαθλου, "Ομως αξίζει έχει το γεγονός ότι οι δεκαθληταί έχουν το σπάνιο πρόσον να

συγκεντρώνουν όλες τις σωματικές ικανότητες: ταχύτητα, δύναμη, ελαστικότητα, εκτίναξη και αντοχή. Από την άποψη αυτή ο δεκαθλητής μπορεί να ονομάσουμε τους δεκαθλητές, τελειους αθλητές.

Επόμενο είναι, ύστερα από την διαπίστωση αυτή, ότι ο πρωταθλητής του κόσμου του δεκαθλου θα είναι και ο καλύτερος ή πιο σωστός ο πιο τελειος αθλητής του κόσμου. Αυτός ο αθλητής είναι σήμερα ο "Αμερικανός νέγρος Τάφερ Τζόνσον", ο οποίος κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ του αγωνίσματος με 7985 βαθμούς. Ο πιο σοβαρός αντίπαλος του Τζόνσον είναι ο Ρώσος Κουζνέτσοφ ο οποίος κατέχει την δεύτερη καλή επίδοση στον κόσμο με 7890 βαθμούς. Το δε "Ολυμπιακό ρεκόρ κατέχει ο "Αμερικανός Ολυμπιονίκης της "Ολυμπιάδας του "Ελσίνκι του 1952, με 7900 βαθμούς. Το ελληνικό ρεκόρ, εξ άλλου, κατέχει ο αθλητής Κοσμάς από το 1953 με 5135 μόνο βαθμούς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παύλο Κρεμέζη, φιλοθέη: Φάουλ σημειώνει ο διαιτητής κάθε φορά που θα διαπιστώσει παραβίαση των κανονισμών. Οι πιο συνηθισμένες περιπτώσεις που σημειώνεται φάουλ, είναι οι εξής: όταν ο παίκτης εγγίζει ή θηλεημένα τη μπάλλα έξω από την περιοχή των 18 μέτρων, όταν ο παίκτης μερκανέ αντικανονικά έναν αντίπαλο ή όταν παίζει επικίνδυνα. Αντικανονικό είναι το μαρκάρισμα όταν γίνεται από πίσω κι' όταν ο παίκτης σπρώχνει αντίπαλο που δεν κατέχει τη μπάλλα ή ακόμη σπρώχνει εσκεμμένα αντίπαλο που κατέχει τη μπάλλα. "Επικίνδυνα για την σωματική ακεραιότητα του αντιπάλου παίζει ένας παίκτης όταν π. χ. για να κλωτσήσει τη μπάλλα σηκώνει το πόδι προς το στήθος ή το πρόσωπο του αντιπάλου παίκτη. "Ο διαιτητής μπορεί να παρατηρήσει, να τιμωρήσει με φάουλ ή να αποβάλει από το γήπεδο τον παίκτη που παίζει επικίνδυνα σκληρά.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΕΑΣ

Είπα της, εύκολα θα ξαναβρίσκε το σπίτι. Οι γάτες έχουν φανερά ανεπτυγμένο το ένστικτο του καταπονημένου και δεν χάνονται ποτέ. Και μου διηγούνταν ιστορίες γατών που τις έκλεισαν μέσα σε σακκί και τις πήγαν μακριά, πολύ μακριά, σε άλλη πόλη κάποτε, και πάλι γύρισαν στο σπίτι τους — πράγμα που φαινόταν πάντα μυστήριο και θαύμα. "Ετσι, αν και είχε νυχτώσει πιά, πάντα είχα και μία άμυδρα έλπιδα πως μπορούσε να ξαναβρω στο σπίτι τη Χιονία, αν όχι άπονε, τουλάχιστο το πρωί.

Τότε συνέβηκε κάτι περίεργο. "Ηρθε στο σπίτι ο Τότης, αρραβωνιαστικός εκείνου τον καιρό της κόρης μου, κι' άμα είδε την απελπισία μας κι' έμαθε την αίτια, μάς είπε πως καθώς έρχοταν, είδε μίαν άσπρη γατίτσα σ' ένα γιάπυ, που φώναζε σαν χαμένη.

— "Αχ, η Χιονία! φώναξα εγώ. Καμένε, Τότη, να ζήσ, πάρε τον υπηρέτη και πηγαίνετε να τη βρείτε και να μου τη φέρετε!

Για να ευχαριστήση το μέλλοντα πεθερό του, ο Τότης έφρεξε άμέσως μονάχος του. Το γιάπυ δεν ήταν μακριά. Και σε λίγο — με τι χαρά! — τον είδα να γυρίζει κρατώντας στο χέρι να του την άσπρη γατίτσα.

— Νά τη!

— "Η Χιονία!

Του την άρπαξε. Μά και αόνο που την έπιασα, χωρίς έκδομα να την κοιτάξω καλά, κατάλαβα πως... δεν ήταν η Χιονία. Και βεβαιώθηκα άμα είδα τα μάτια της, που ήταν κάθε άλλο παρά τα όμοια μάτια της Χιονίας. Στάλλα όμως της έμοιαζε τόσο πολύ, ώστε όλοι, στο σπίτι έλεγαν πως ήταν η ίδια και μόνο η γυναικία μου είχε ακόμα κάμψους αμφιβολίες.

— Μά κοιτάξτε τα μάτια της! τούς έλεγα με θυμό. Είναι της Χιονίας!

— Τα ίδια, μου άπαντούσαν, αλλά τ' αλλάζει ο φόβος: τώρα θα συνέλθη και θα ίδης.

— Μά το ύφος της είναι το ύφος της Χιονίας!

— Την έχει αλλοιάσει η περιπέτεια.

— Ούφ! μά δεν είν' αυτή η λεία! Της μοιάζει μά στο άσχημο. Είναι ήμερη μά κι' ήλιθια. Πάρτε τη από δω, δεν τη θέλω!

Τους άφισα να την χαιδεύουν και να την ταϊζουν. "Αλλ' έμα ή γατίτσα άρχισε να σνέχεται ή κατί, φυσικά, ν' αλλάζνέχεται ή "ύφος", άρχισα κι' εγώ ν'

αμφιβάλλω: Μήν ήταν πραγματικά ή Χιονία και την είχε πραγματικά αλλοιώσει ή έντύπωση από την περιπέτεια, οι φόβοι κι' οι αγωνίες που δοκίμασε τόσες ώρες ή χαμένη στους δρόμους και σ' εκείνο το γιάπυ; Για φαντάσου να την έδωχνα και νάταν ή Χιονία!

Την πλησίασα και την έκαμα να με κοιτάξη. "Α μπά! ώρισμένως τα μάτια της δεν ήταν της Χιονίας! Και για τελευταία δοκιμή την πήρα και την έβαλα στον ώμο μου. Στιγμή δεν θέλησε να καθήσει εκεί. Κι' απ' αυτό βεβαιώθηκα τέλεια:

— Δώχτε την, δεν είναι ή Χιονία, τούς είπα. "Αν ήταν, μόλις μ' έβλεπε θα καθόταν στον ώμο μου. Κι' αν δεν τώκανε από φόβο, θα καθόταν τουλάχιστο τώρα που την έβαλα έξω.

Στο μεταξύ, φαίνεται, είχαν πεισθή και οι δική μου πως ή γατίτσα εκείνη ήταν ξένη. "Άσπρη λοιπόν τον υπηρέτη να την βγάλη στο δρόμο γιά να γυρίση στο γιάπυ της, κι' έμεις όλοι, με πένθιμο ύφος τον περιμέναμε να γυρίση γιά να καθήσουμε στο τραπέζι.

"Εξαφνα τον άκούσαμε να φωνάζη από κάτω με χαρά:

— "Η Χιονία!... "Η Χιονία!... "Ανεβαίνει!... Πάστε τη!

"Ετρεξα στη σκάλα κι' είδα πραγματικά ν' ανεβαίνει μία Χιονία ανύποπτη, χαρούμενη και καμαρωτή, όπως πάντα.

— Μωρέ! έσύ; που ήσουν; τί έγινες;

— Νιάου-Νιάου!

Κι' άμέσως σκαρφάλωσε στον ώμο μου, όπως πάντα.

Νά, αυτή ήταν ή Χιονία!

Τί έκανε λοιπόν όσο έμεις απελπιζόμαστε γυρεύοντας την του "κάκου; Που ήταν όσο θέλαμε να κρατήσουμε στη θέση της μία παρείσακτη, μία ξένη; "Απλούστατα, κοιμόταν κάτω στην αψή, μέσα στο πλυσταριό. Είχε κατεβή, φαίνεται, με τις άλλες γάτες, από τη σκαλιστά της υπηρεσίας, είχε παίξει μαζί τους κι' έπειτα, τραθηγμένη απ' τη ζέστη που είχε το καζάνι της μπουγάδας, είχε άποκοιμηθή.

"Εκείνο το βράδυ φάνηκε κάπως έκπληκτη από τα εξαιρετικά χадια που της κάναμε και που τα κόβαμε κάθε τόσο γιά να τη μαλλώσουμε. Και την είχα πιάσει μία έκτακτη ευγλωτία. Νιαούριζε όλοένα μ' όλους τους τρόπους και σ' όλους τους τόνους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

γύρω του! Το σπίτι ήταν σαν γκρεμισμένο, άνθρωποι και ζωντανά σαν πεθαμένοι — έξω από το γαίδαρο... Αυτός έστεκε ντούρος σ' 'αχούρι, γιατί — ποιος το ξέρει! — γι'αυτήν εκείνη ο Νάσος τον είχε χαιρετήσει από βραδής, με τόσο αγάπη και με τόση πόνο!

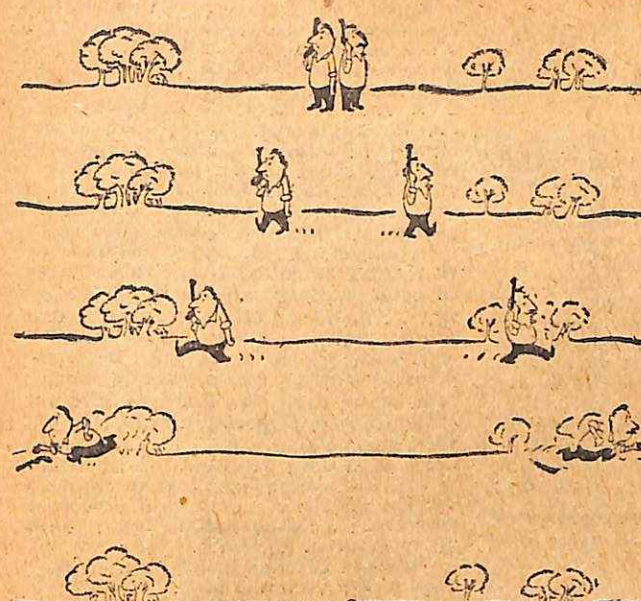
Σύρθηκε ο σκύλος κοντά στην αλυσίδα του, ξάπλωσε με το μουσούδι του χωμένο στα μπροστινά του πόδια κι' ούτε τόνωισε πως κάποιος ήρθε και τον έδεσε! Του φέρανε ψωμί το μεσημέρι, μά κείνος, μόνο που το κοιτάζε με την άκρη του ματιού του — ούτε τ' άγγιζε! Νερό του γεμίσανε το κιούπι, μά δεν ήπιε! Το βράδυ κάποιος ήρθε και τον έλυσε... Μά κείνος δεν σάλεψε — τί να την κάνει πιά τη λευτεριά του; Αυτός, άλλα είχε τώρα να κάνει.... Σύρθηκε στην πιο σκοτεινή γωνιά του καλυδιού του, με το κορμί του ζωσμένο ανατριχίλες από τον πόνο του χωρισμού και κρυφομλούσε με το τρομερό άγνωστο μυστήριο, που άπλωε πέρα απ' το χωρισμό... Χάος! "Ηταν μία νύχτα γιομάτη αγωνία. Κι' όταν έφρεξε ο Θεός τη μέρα, κάποιος του σπιτιού που πήγε να τον δέσει πάλι, παραπάτησε ξαφνιασμένος με μία πνιχτή φωνή... "Υστερα τον σήκωσε και τον έχωσε σ' ένα λάκκο, λίγο πιο πέρα...

ΝΙΚΟΣ ΚΑΤΗΦΟΡΗΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΟΛΛΑΝΔΟΣ

Δημοσιεύουμε από σήμερα σε εικονογραφημένες συνέχειες το έργο του Στέφαν Νάουροτ "Ο Ιπταμένος Ολλανδός". Πάνω στο κείμενο αότo (λιμπρέττο) ο μεγάλος μουσουργός Ρίχαρντ Βάγκνερ έγραψε μία αληθινά υπέροχη μουσική.

ΟΙ... ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ!

Η μαγειρική απ' το ραδιόφωνο

ΜΙΑ ΕΞΩΦΟΡΕΝΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

"Η κυρία Μαριάνθη ήταν εκείνη την ημέρα πολύ άσπασολημένη με το νοικοκυριό της. Παρακάλεσε λοιπόν το γιο της Πέτρο να παρακολουθήσει την έκπομη της και να κρατήσει σημείωση μιας συνταγής φαγητού που είχαν άσπγγείλει την προηγούμενη μέρα.

"Ο Πέτρος υποσχέθηκε στη μητέρα του να σημειώσει με προσοχή τη συνταγή και κάθισε μπροστά στο ραδιόφωνο. Δυστυχώς όμως δεν είχε κανόνισει καλά τα κύματα και χωρίς να το προσέξει παρακολούθησε τις έκπομπες δύο διαφορετικών Σταθμών.

"Ακούστε το αποτέλεσμα της άπροσεξίας του:

"Τα χέρια στη μέση, ρίξτε με προσοχή μία κουταλιά αλεύρι στον άριστερό σας ώμο. Σηκώστε τα γόνατα με ελυνυγισία και ανακατέψτε τα υλικά μέσα σε μισό φλιτζάνι γάλα. "Αναπνεύστε με ταχύτητα ένα μικρό κουταλάκι του τσαγιού μαγιά, κατεβάστε τα γόνατα και ανακατέψτε δύο αόγά σε ένα πηγάρι. "Εκπνεύσατε σινα και ρίξτε

τα σε μία λεκάνη. Προσοχή! Ξαπλώστε με την πλάτη και χτυπήστε τα άσπράδια άσπου να γίνουν μία καλή μαρέγκα. "Βγάλτε από τη φωτιά έπειτα από δέκα λεπτά και τριφτήτε με δύναμη με ένα τρίχινο γάντι. "Όταν η άναπνοή σας γίνη και πάλι κανονική, φορέστε ένα λεπτό ρούχο και σερβίρετε ζεστό με λίγη έγγυλέκη σάλτσας.

"Η κυρία Μαριάνθη κόντεψε να πάθει συγκοπή όταν διάβασε τη συνταγή.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ο δάσκαλος δέχεται στους μαθητάς του την ιδιογενή σφαίρα και λέει στον Πέτρο:

— Δείξε μου την "Αμερική.

"Ο Πετράκης τη δείχνει. Κι' ο δάσκαλος γυρίζοντας προς όλα τα παιδιά ρωτά:

— Ποιος βρήκε την "Αμερική;

— "Ο Πετράκης, ο Πέτρος φωνάζουν όλα μαζί....

ΕΝΑ ΦΘΙΝΟΠΕΡΙΝΟ ΠΡΕΙΝΟ ΓΕΜΑΤΟ ΟΜΙΛΗ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ "ΣΙΓΚΦΡΙΝΤ", ΧΤΥΠΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΠΛΟΙΟ ΚΑΙ ΒΟΥΛΙΑΞΕ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΟΥ ΘΑ ΜΕΝΕΙ ΠΙΑΣΜΕΝΟ ΑΛΛΑ ΘΑ ΔΩΣΕΙ ΠΙΛΑΤΟ, ΠΟΣΟ ΘΑ ΥΠΕΡΦΕΡΕΣ ΚΑΙ ΜΕΝΕΙ ΜΟΥ!

ΧΑΙΡΕΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΟΝ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙΣ ΟΜΕΙΣ ΟΙ ΠΑΡΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗ ΚΑΙ ΘΑ ΚΥΝΑΓΕΙΣ

ΕΛΥΤΟ ΤΟ ΦΑΡΔΙΚΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕΝΕΙ Ο ΧΑΙΝΜΠΡΑΚΕ ΕΝΑΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ ΝΑΥΤΙΚΟΣ

ΤΕΡΑ ΜΕΝΕ ΕΔΩ ΠΕΡΑ ΣΑΚΑΤΗΣ. ΓΙΑΤΙ ΜΑ ΣΥΝ ΤΗΝ ΚΑΚΗ ΑΥΤΗ ΤΥΧΗ ΕΓΩ;

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια εκ της 4ης σελίδος)
"Εκοψε την καρδιά ενός μαρουλιού και την έβαλε με λαιμαργία στο στόμα του. Δεν είχε όμως προφτάσει καλώςκαλά να την καταπιεί όταν άρχισε να νοιώθει ότι όλο το σώμα του άλλαζε. Σε λίγο με τρόπο είδε ότι είχε μεταβληθεί σε γάιδαρο. Έξακολούθησε όμως να τρώει τα νόστιμα μαρουλία του κήπου γιατί ή πείνα τον θέριζε. Έπειτα προχώρησε πέρα και δοκίμασε ένα άλλο σαλατικό που φαινόταν κι αυτό πολύ νόστιμο. Μόλις το δοκίμασε ένοιωσε μια νέα αλλαγή μέσα του και με ανακούφισι είδε ότι επάνω χόταν στην ανθρώπινη μορφή του. Ξάπλωσε τότε στο χώμα για να ξεκουραστεί και άποκοιμήθηκε.

"Όταν ξύπνησε την άλλη μέρα το πρωί έκοψε μερικά σαλατικά από τα δύο είδη και σκέφθηκε:
— Αυτά θα με βοηθήσουν να πάρω πίσω τους θησαυρούς μου και να τιμωρήσω τους ανθρώπους που με πρόδωσαν.
"Εκρυψε τα σαλατικά και ξεκίνησε για τον πύργο της αγαπημένης του.
"Έπειτα από λίγες μέρες αντίκρυσε και πάλι το πύργο. Μουτζούρωσε το πρόσωπό του και μεταμφιεσθηκε τόσο καλά, ώστε ούτε η ίδια η μάνα του δεν θα τον αναγνώριζε.

Χτύπησε την πόρτα του πύργου και είπε στη γριά μάγισσα που τον άνοιξε:
— Φιλοξενήστε με σας παρακαλώ γιατί είμαι πολύ κουρασμένος. Είμαι άπο-

στολμένος του βασιλιά. Με έστειλε να βρω τα πιάτα σαλατικά του κοσμου. Σταθήκα τυχερός και τα βρήκα. Άλλα ο ήλιος καίει τόσο πολύ ώστε φοβάμαι μήπως μαρσούν.

"Η γριά τον δέχθηκε με ευχαρίστησι και τον παρεκάλεσε να της δώσει να δοκιμάσει τα σπάνια αυτά σαλατικά. Ο νεος της έδωσε μερικά μαρουλία με μεγάλη προθυμία. Μόλις όμως έφαγε λίγο στο στομάχ της μετασλήθηκε αμέσως σε γάιδαρο και βγήκε τρεχοντας στην αυλή.

"Η υπηρέτρια του πύργου στρωνοντας το τραπέζι, βέλησε κι εκείνη να δοκιμάσει το ωραίο μαρουλι που είχε αφήσει η κυρία της. Σε λίγο ένας δευτέρος γάιδαρος βρισκεταν στην αυλή δίπλα στον πρώτο.

"Η κόρη φάνηκε εκείνη την στιγμή ευρευνοντας στην μητέρα της και την υπηρέτρια. Μόλις αντίκρυσε το λαχταριστό σαλατικό άρπαξε με βουλιμία ένα φύλλο και τόβαλε στο στόμα της. Σε ένα δευτερόλεπτο είχε κι αυτή μεταβληθεί σε γάιδαρο.

Τότε ο νεος κυνηγός έπλυνε το πρόσωπό του και πλησιάζοντας τα τρία γαϊδούρια τους είπε: Με αναγνωρίζετε τώρα; Έτσι τιμωρούνται οι προδότες.

Τα έδεσε έπειτα όλα μαζί και τα ώδηγησε σ' ένα γειτονικό μύλο.

— Πάρε αυτά τα τρία γαϊδούρια, είπε στο μυλωνά και αν ακολουθήσεις τις οδηγίες μου θα πληρωθής καλά.

— Τι θές να κάνω; ρώτησε ο μυλωνάς.
— Θα δένεις το γέρικο γαϊδούρι τρεις φορές την ημέρα, του είπε ο νεος και θα το ταΐζεις μόνο μία φορά. Το δεύτερο γαϊδούρι θα τρώει τρεις φορές την ημέρα και θα το δένεις μόνο μία φορά. Όσο για το τρίτο, το νεώτερο θα το ταΐζεις τρεις φορές την ημέρα και δεν θα το δένεις καθόλου.

Γύρισε έπειτα πίσω στο πύργο όπου βρήκε την κάπα του και τα χρυσά νομίσματα που είχε μαζέψει η γριά.

Έπειτα από λίγες μέρες ο μυλωνάς πήγε στο πύργο.

— Το γέρικο γαϊδούρι είπε στον νεο, ψόφησε από το ξύλο και την ασπίδα. Όσο για τα άλλα δύο ζούν άκόμα, αλλά βρίσκονται σε κακή κατάσταση.

Ο νεος λυπήθηκε τις δύο κοπέλλες και ζήτησε από τον μυλωνά να του τις φέρη πίσω. Τους έδωσε τότε να φάνε από το δεύτερο σαλατικό και σε λίγο η υπηρέτρια και η αγαπημένη του είχαν πάρει την αρχική τους ανθρώπινη μορφή.

"Η νέα έπεσε στα πόδια του και του ζήτησε συγγνώμη για την διαγωγή της. Ο νεος, που την αγαπούσε άκόμα, τη συχώρεσε άμέσως και της ζήτησε να γίνει γυναίκα του.

Σύντομα έγιναν οι γάμοι του, και έζησαν αυτοί καλά κι έμεις καλύτερα.

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Οι άρχαίοι Έλληνες ήταν πολύ καθαροί. Στα άρχαία ανάκτορα των Μυκηνών και της Κρήτης βρέθηκαν μεγάλες πλακόστρωτες αίθουσες λουτρού που αποδεικνύουν ότι πριν από 4.000 χρόνια οι Έλληνες αγαπούσαν την καθαριότητα.

Στην άρχαία Ρώμη υπήρχαν τελειοποιημένα δημόσια λουτρά θερμά και κρύα. Οι πλούσιοι Ρωμαίοι είχαν στα σπίτια τους μαρμάρινους λουτήρες πιδι μεγάλους και πιδι άνετους από τους σημερινούς.

Αντίθετα η μεσαιωνική Γαλλία ήταν πολύ βρώμικη. Στην Ανεγέννησι μόνον οι μεγάλοι άρχοντες είχαν λουτήρες στα σπίτια τους. Οι λουτήρες αυτοί ήταν ξύλινοι.

Στην αυλή του Λουδοβίκου 14ου, η άκαθαρία των αυλικών ήταν απερίγραπτη. Ο βασιλεύς "Ηλιος μύριζε τόσο πολύ άσχημα, ώστε έβαζε διάφορα άρώματα για να καλύπτει τη βρώμα του.

Στο βασιλικό τραπέζι έτρωγαν με τα δάκτυλα και μετά το φαί τα σκούπιζαν στο τραπέζιόμάνηλο.

Σήμερα άκόμα η Γαλλία είναι η λιγότερο καθαή χώρα της Ερώπης. Στο Παρίσι το 77% των σπιτιών δεν έχουν δωμάτια λουτρού, ούτε λουτήρες

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΔΟΚΤΩΡ ΟΞ

ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΣ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

40Ν

«Μά τι συμβαίνει, λοιπόν; αναρωτιόταν. Ποιο πνεύμα ίλιγγου έχει εισδύσει στο ειρηνικό μας τό Κικεντόν; Μήπως θα φτάσουμε να τρελλαθούμε και θα χρειαστή να μεταβάλουμε την πόλη μας, σ' ένα άπέραντο φρενοκομείο; Γιατί, τέλος πάντων, χθες είμαστε όλοι εκεί, άρχοντες, σύμβουλοι, δικαστές, δικηγόροι, γιατροί, ακαδημαϊκοί, κι' όλοι, αν δεν με γελά η μνήμη μου, προσβλήθηκαμε από την παράλογη αυτή μανία. Τι να υπήρχε τάχα σ' αυτήν την καταχθόνια μουσική; Είναι ανεξήγητο! Κι όμως, δεν είχα φάει, ούτε πιή τίποτα που να μου προκαλέσει μια τέτοια έξαψι. "Οχι! Τίποτ' άλλο από μια μπριτζόλα, δυο τρεις άγγινάρες με ζάχαρι, αυγά όμελέττα κι' ένα ποτήρι μπύρα κομμένη με νεράκι όλοκαθαρό. Κανένα απ' αυτά δεν μπορεί να άνεβή στο κεφάλι... "Οχι! Κάτι άλλο είναι που δεν μπορώ να το εξηγήσω κι' όπως, στο κάτω-κάτω, είμαι υπεύθυνος για τις πράξεις και τα φροσίματα των συνδημοτών μου, θα πρέπει να κάνω μια έρευνα».

Όμως, η έρευνα που αποφασίστηκε από το δημοτικό συμβούλιο δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα. "Αν τα γεγονότα ήταν όφθαλμοφανή, οι αίτιες έφευγαν. Έξ άλλου, η ήρεμία είχε άποκατασταθή και πάλι στα πνεύματα και μαζί είχαν ξεχαστή και τα παράλογα γεγονότα.

Οι τοπικές έφημερίδες απέφυγαν να τ' αναφέρουν και το άρθρο των «Χρονικών του Κικεντόν» δεν έκανε καμμία νύξη γι' αυτό το όμαδικό άφηνίσμα μιας όλοκληρης αίθουσας.

Κι όμως, αν η πόλη ξαναπέρασε το συνηθισμένο της φλέγμα, αν ξανάγινε, φαινομενικά, φλαμανδική όπως πρώτα, στο βάθος αισθανόταν κανείς, πως ό χαρακτήρας και το φυσικό των κατοίκων της άλλαζαν λίγο-λίγο. Θα μπορούσαμε να πούμε μαζί με τον γιατρό Δομνίκο Κυττός

μα μέσα στ' αντρόγυνο, καμμία επιτάχυνση στους παλμούς της καρδιάς, καμμία έξαψι στο κεφάλι. "Ο μέσος όρος των συνηθισμένων έμμεν όπως στον παλιό καλό καιρό πενήντα ως πενήντα-δύο στο λεπτό.

Όμως, "χινόμενα όλάτιστα άνεξήγητο, που θα ξεγελούσε την δευδερκεία και των πιδ εξυπνων φυσιολόγων της εποχής, του Κικεντόν δεν μεταβάλλονταν καθόλου στην ιδιωτική τους ζωή, μεταμορφώνονταν όλοφάνερα στην κοινή ζωή.

Έτσι όταν συγκεντρώνονταν σ' ένα δημόσιο κτίριο γίνονταν έντελώς άλλοι άνθρωποι, όπως έλεγε ο άστυνόμος Πασσώ.

Στο χρηματιστήριο, στο δημαρχείο, στο άμφιθέατρο της Ακαδημίας, στο θέατρο, παραγόταν κάτι σαν όμαδική άναζωγόνησι, μια όλοκληρη έξαψι που έπιανε όλους τους παρευρισκόμενους. Μέσα σε μια ώρα οι σχέσεις μεταξύ τους είχαν κιόλας όδυνή.

Ρα από δυο άρες οι συζητήσεις γυρίζαν σε λογομαχίες. Τα αίματα βράζανε, τα πνεύματα ξεφυσούσαν κι' αυτό μάλιστα συνέβαινε στις σπουδαίες προσωπικότητες. Ακόμη και στην εκκλησία, την ώρα του κηρύγματος, οι άπιστοι δε μπορούσαν ν' άκούσουν ψυ-

"Όπως όλοι οι κάτοικοι του Κικεντόν, μιας μικρής ήσυχης έπαρχιακής πόλεως της φλαμανδίας, ήταν το ίδιο άταραχοι και «φλεγματικοί» και ο δήμαρχος Βαν Τρικας και ο σύμβουλος Νικλώς. "Ενα βράδυ όμως, που είχαν μια πολύωρη και χωρίς αποτέλεσμα συζήτηση για τον δόκτορα "ΟΞ —ένα παράξενο πρόσωπο, που άνελασε να φωτίσει μ' ένα μυστηριώδες αέριο τον Κικεντόν— διαταράσσεται για πρώτη φορά ύστερα από πολλά χρόνια η πόλις. "Ο δόκτωρ "ΟΞ και ο βοηθός του "Υπέν είναι ένθουσιασμένοι που το πείραμά τους πετυχαίνει και οι Κικεντονέζοι άρχίζουν να ζωηρεύουν. "Ο δήμαρχος όμως κι' ο σύμβουλος νομίζουν πως οι εργασίες του φωτισμού καθυστερούν και πηγαίνουν και διαμαρτύρονται με πρωτοφανή για τους ίδιους και τους συμπολίτες τους όξύτητα στον δόκτορα "ΟΞ. Το βράδυ που έγκαινιάστηκε ο νέος φωτισμός της όπερας, έγιναν παράξενα πράγματα. Οι ήσυχοι Κικεντονέζοι έγιναν ξαφνικά δραστήριοι. Κι ο δήμαρχος άναζητούσε τις αίτιες του άλλόκοτου αυτού έρεθισμού.

πως «κάτι τους τάραιζε τα νεύρα».

"Ας εξηγηθούμε ό-στόσο. "Η άδιαφισηγήτη αυτή μεταβολή δεν παραγόταν παρά κάτω από όρισμένες συνθήκες. Όταν οι Κικεντονέζοι γυρίζαν στους δρόμους, στις πλατείες, στις όχθες του ποταμιού, στο ύπαιθρο μ' άλλα λόγια, ήταν πάντα οι καλοί εκείνοι, ψυχροί και μεθοδικοί άνθρωποι που ξέρουμε. Το ίδιο κι' όταν κλεινόταν στα σπίτια τους ή στα εργαστήριά τους. "Η ιδιωτική τους ζωή ήταν σιωπηλή, άταραχη, φυτική όπως άλλοτε. Κανέναν κανένα μάλλον

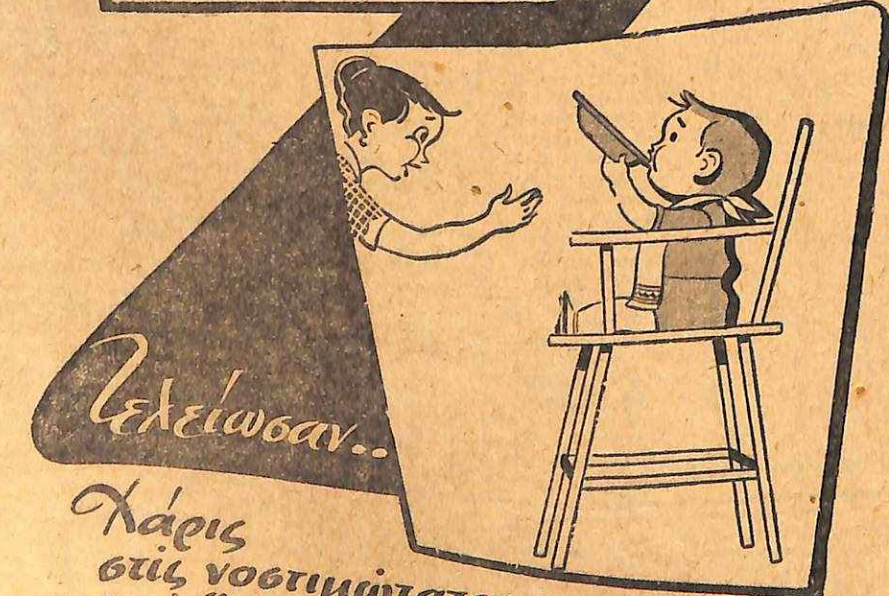
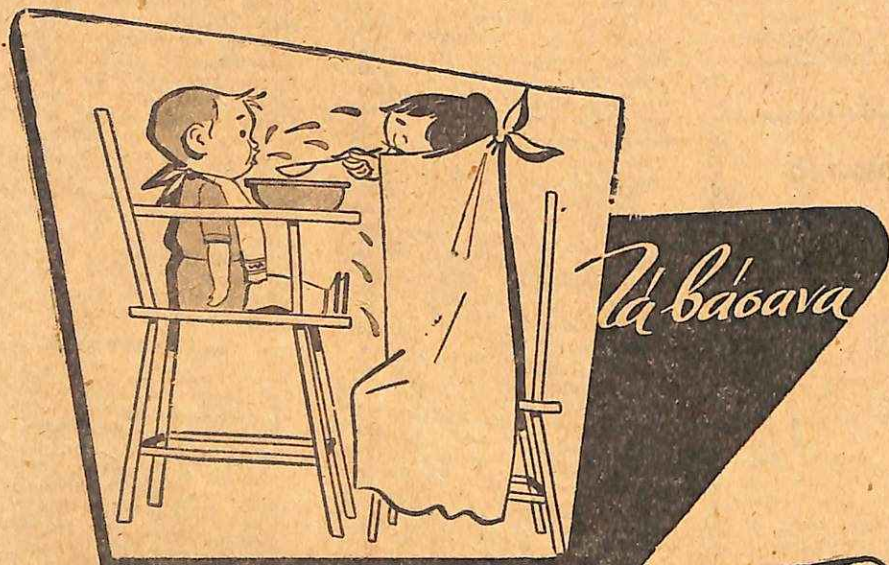
χρησιμο τον θεολόγο Βαν Στάμπελ, που κι' αυτός άλλωστε χτυπιόταν πάνω στον άμ-δωνα και τους σπηλίτευε πιδ άυστηρά απ' ό,τι συνηθίζε. Τέλος, η κατάσταση αυτή, έφερε καινούργιες συγκρούσεις, σοβαρότερες, αλλοίμονο, από του γιατρού Κυττός και του δικηγόρου Σουτ κι' αν δε χρειάστηκε να έμειβουν ποτέ οι άρχες είναι γιατί οι αντίπαλοι, μόλις ξαναγύριζαν στα σπίτια τους, ξαναβρίσκαν τη γαλήνη τους και ξεχνούσαν τις προσβολές που είχαν κάνει ή που είχαν δε-χτή.

Πάντως η ιδιομορφία αυτή δεν είχε κα-ταλήξει να εκπλήξει ανθρώπους που κά-θε άλλο παρά ήταν συνηθισμένοι η ίκανοί να μελετούν τον εαυτό τους και να καταλαβαίνουν τί γίνεται μέσα τους. Μόνο ένας κάτοικος της πόλης, εκείνος άκριβώς που το δημοτικό συμβούλιο συζητούσε τριάντα χρόνια τώρα να κατανοήσει τη θέση του, ο δημοτικός άστυνόμος Πασσώ, είχε κάνει αυτή την παρατήρηση, πως η έξαψι παρουσιαζόταν ειδικά μέσα στα δημόσια κτίρια κι' αναρωτιόταν, όχι χω-ρίς άνησυχία, τι θα γινόταν αν αυτός ο έρεθισμός άρχι-ζε να επεκτείνεται και μέ-σα στις ιδιωτικές κατοικί-ες, και αν η έπιδημία —έτσι άνόμαζε αυτόν τον έ-ρεθισμό— ξεχυνόταν άκό-μα και πιδος δόμοις της πόλεως. Τότε κανείς δεν θα ξεχνούσε τις προσβολές, κανείς δε θα ξαναβρίσκε την ήρεμία του, ο έκνευρι-σμός δε θα ξεδιακόπη κι' η συνήθεια αυτή υπερδιέ-γερο θα κατέληγε να ρί-ξη τους Κικεντονέζους τον ένα κατά πάνω στον άλλο.

"Τι θα γίνει τότε;» ανα-ρωτιόταν ριγώντας ο άστυ-νόμος Πασσώ. Πως να στα-ματήσουμε αυτούς τους μανιασμένους; Τότε είναι που η θέση μου θα πάψη να είναι άνώλεη και θα χρειαστή το δημοτικό συμ-βούλιο να μου διπλάσιση το μισθό μου... "Αν βέ-βαια δε με συλλάβουν και μένα για διατάραξη της κοινής ήσυχίας».

Λοιπόν, οι δικαιολογη-μένοι αυτοί όδοι άρχισαν να πραγματοποιούνται. "Αν πιδ το χρηματιστήριο, από την εκκλησία, από το θέ-ατρο, από το δημαρχείο, από την άκαδημία, το κα-κό εισέβαλε στις ιδιωτικές κατοικίες κι' αυτό μόλις δέκα πέντε μέρες μετά τη τρομερή εκείνη παράστα-σι...

Τα πρώτα συμπτώματα

Ζελεύσαν..

Χάρης
στις νοστιμιώτατες
και θρεπτικιώτατες τροφές

ΓΙΟΤΗ

της επιδημίας εκδηλώθηκαν στο σπίτι του τραπέζιτη Κολάρετ.

Ο πλούσιος αυτός άνθρωπος έδινε ένα χορό, η τουλάχιστο για χορευτική βραδυά, για τους εξεχόντες της πόλης. Μερικούς μήνες πριν είχε εκδώσει ένα δάνειο που οι όμοιοιές του είχαν άγο-

μιάμιση στροφή στα λεπτά κι' όπου οι χορευτές κρατιούνταν τόσο μακριά ο ένας από τον άλλο όσο επιτρέπουν τα χέρια τους. Αυτό ήταν το κανονικό στους χορούς που έδινε η ανώτερη κοινωνία του Κικεντόν. Η πόλη είχε δοκιμαστή στα σαλόνια τους μα οι χορευτές έμεναν πάντα πίσω

ραστή σγεδόν όλες και για να ευχαριστήσουν τους συμπολίτες του έδινε απόψε αυτό το χορό.

Ξέρουμε τι είναι αυτές οι φλαμανδικές συγκεντρώσεις όπου το μόνο που πίνουν είναι οι λεμονάδες, οι βυστινάδες κι' οι σουιάδες. Μερικές συζητήσεις για τον καιρό, για τη σοδειά, για τα περιβάλλοντα, για τα λουλούδια και ειδικότερα για τις τουλίπες. Κάπου-κάπου ένας άργος και μετρημένος χορός, σαν μενούεττο· καμμία φορά ένα βάλς, μα από κείνα τα γεωμετρικά βάλς που δεν απαιτούν περισσότερο από

από την ορχήστρα, όσο άργα κι' αν χτυπούσαν το μέτρο, κι' έτσι αναγκάστηκαν να την εγκαταλείψουν.

Οι ήσυχες αυτές συγκεντρώσεις δεν είχαν ποτέ καταλήξει σε κάτι που να μπορούσε να ειπωθεί εύθυμα. Γιατί, λοιπόν, το βράδυ εκείνο, στο σαλόνι του τραπέζιτη Κολάρετ, οι σουιάδες φάνηκαν να ξαναδούν τους προσκαλεσμένους σε ένα νατά κρασιά; Γιατί, κατά το μέσο της βραδυάς, ένα είδος ανεξήγητης μέθης κατέλαβε όλους, και νέους και γέροντες.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια...

Σελίδες συνερ-

Η ΒΑΡΚΑ

Η μικρή βαρκούλα δέξ στον όρμο αφήνει κατάσπρη γραμμούλα χρυσό φένα δίλη.

Το κουτί τη σπρώχνει στ' ανοιχτά να πάη τα νερά τα δώχνει φεύγει, δέξ πετάει.

Σ τα μεγάλα πλάτια, της μαγεύτρας φτάνει, οφ φαρά τα μάτια λέναν το λιμάνι.

Σ τα τρανά τα πέλαγα που κάποτε τα είδα ή βάρκα δέ φοδόνανε τη λέγανε «Ελπίδα».

ΚΩΝ ΣΤ. ΣΑΜΑΡΤΖΙΔΗΣ

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Η μέρα σιγοχάνεται ο ήλιος έχει δύσει και πίσω του δόχρυσος το διάδα του έχει αφήσει.

Το σούρουπο σιγά-σιγά το πέπλο του απλώνει και στη μικρή του τη φωλιά κάθε πουλί τρυπώνει.

Τα πρώτα άστρα πρόβαλαν ομπάτης σιγοπνέει και στο βουνό την κορυφή ο γκιώνης ογκοκλαίει.

Οι νυχτερίδες βιαστικές σκίζουν τον αέρα και μιάς καμπάνας ο άχός ακούγεται από πέρα.

ΧΑΡ. Γ. ΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ (Λαύριον)

ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΒΡΑΔΥΑ

Το φεγγάρι δόλοιομο έβριχνε τις άσημενες αχτίνες του επάνω στην βαθυγάλη θάλασσα που κυμάτιζε ελαφρά από το απαλό αεράκι που φυσούσε και που γέμιζε με ψιθυρίσματα το δάσος που απλωνόταν, πράσινο σκούρο, γεμάτο μυστήριο. Επάνω στη θάλασσα άρμενιζε σιγά-σιγά ένα μικρό λικκάκι με δόλοιομο παλινά, και το γλυκό φως του φεγγαριού που το φωτίζε, το έκανε ένα μικρό γλάρο που έπαιζε με τα χρυσόλευκα κυματάκια της θάλασσας· και η άμμουδιά κίτρινη γινόταν, χρυσή από το φως τ' ούρανο. Αυτό το φως που έκανε τα συννεφάκια να παίρνουν χρώματα θεϊκά, άργυρο με σκούρες γκριζές παστώσεις. Ίριδιόμοις παστώσεις, φανταστικούς, θα μπορούσε να πη κανείς που παρουσιάζονται στο σκητικό διάκοσμο μιάς εξωτικής παραμυθένιας χώρας με νεοειδοποιήσεις και νεοειδοποιήσεις.

Και σ' όλον αυτόν τον διάχυτο φυσικό πλούτο έπαιρνε μέρος και ο άνθρωπος· η γλυκειά φωνή ενός νεαρού, από την βάρκα, γέμιζε όλη εκείνη την παραδεισια σκηνή με παρόδοιο ρομαντισμό, με έλπίδες, προσδοκίες κι' όνειρα. Ξυπνούσαν όλες οι ανθρώπινες αδυναμίες, όλα τα ανθρώπινα πάθη και εκείνη τη στιγμή ένοιωθε την μεγαλειότητα

ενός ανώτερου όντος που δημιουργεί, πλάθει και δίνει ζωή, που δίνει τους πολλούς καμηούς και τις λίγες χαρές. Δίνει την δυστυχία, μα σαν αντίστας σ' αυτή, την ευτυχία. Την ευτυχία που δίνει την σταθεροποίηση σ' ένα σημείο, μα όταν φθάσουμε σ' αυτό, την ανεβάζουμε ψηλότερα κι' έτσι όλη η ζωή μας γίνεται ένας αδιάκοπος μόχθος για την κατάκτηση αυτού του απόρρητου τείχους. Και σαν όπλο μας δίνει την έλπίδα που μας κεντρίζει να αντικρούμε τις δυσκολίες με χαρά και περιέργεια.

Το καράβκι άρμενιζε ακόμη και συνεχώς χανόταν στο βάθος του σκοτεινού ορίζοντα και η σελήνη δόλοιομο φωτίζε το δάσος και οι κορυφές γίνονταν σκάλες δόλοιομοις πλημμυρισμένες από ούρανια μουσική από τον τραγουδιστή του θουνού και του λόγου, το άηδον. Τα δένδρα χαμψιλωσαν τις κορυφές τους μπροστά του και τα αεράκια σιγοντρίζε γλυκά με το ψιθυριστό θρόισμά του.

Μα το φεγγάρι κυλούσε στο γαλανό στερώνιο και πήγαινε στην Δύση το φεγγάρι που κάθε βράδυ σχηματίζει ποταμία στις θάλασσες και καταρρέει από χρυσά αντιφωγισματα μέσα στα κατασκότεινα δάση, που χαίδεύει με το γλυκό φως του απαλά τα κεφαλάκια όλων των παιδιών και τους φέρνει ωραία όνειρα και όμορφες σκέψεις...

ΑΝΝΑ ΠΟΥΛΙΑΣ Η ΠΑΙΔΙΚΟ

Όλα κατασπρη τριγύρω τα σκεπάζει η χειμωνιά πεδιάδες, βουναλάκια, οπίτια, δένδρα και κλαδιά.

Μέσ' το μούγκρισμα τ' αέρας και τη λούσα του βορριά ένα τόσο δα σκυλάκι τουρτουρίζει στη γωνία.

Η φωνή του τρεμουλιάζει κι' είναι τόσο δα μικρό θα το πάρω το καυμέν τ' λυπάμαι τ' όρφανό.

Έλα, έλα μη φοδόςαι θα σε κάνω δαδελφά θά σου δώσω και νεράκι και φαγάκι, ναι, ζεστό

Έλα, έλα, μη φοδόςαι κι' η μαμά θά σ' αγαπά γιατί μόνι είχε μόνο τώρα θάχ, δυο παιδιά...

Ν. ΣΑΛΙΝΗΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Φθινόπωρο! Τα ξηρά κίτρινα-μένα φύλλα πέφτουν από τα δένδρα και στρουβιλίζονται σε ένα ατέλειωτο βάλς μέσα στην διήνη του ανέμου ο οποίος τα παρσούρει όλο προς τα επάνω σαν να ήθελε να καλύψει με αυτά τον έχθρο του τον ήλιο.

Τα αποξηματικά πουλιά ξεδιπλώναν τις φτερούγες τους και ξεκινούν κοπαδιόσας για το μεγάλο ταξίδι που θα τα φέρη μακριά, σε τόπους όπου οι καφτερές αχτίνες του ήλιου δεν κρύβονται ποτέ πίσω από μαύρα

γασίας άναγνωστών -- συνδρομητών

σύννεφα, αλλά φωτίζουν και θερμαίνουν αδιάκοπα.

Η κατασκοπισμένη γη της πατρίδας μας περιμένει ανυπόμονα να αναλυθούν σε δάκρυα βροχής τα μολυβένια σύννεφα—που έρχονται να μείνουν για μερικούς μήνες στην χώρα μας—για να ξεπλυθεί να μαλακώσει ώστε να είναι έτοιμη να δεχθεί στον τρυφερό κόρφο της τον σπόρο του άπωχού αγρότου, για να του ανταποδώσει αργότερα τους κόπους του εκατονταπλασιασμένους.

Τα βουνά άρχισαν σιγά-σιγά να πλέκουν την κατάσπρη σκουφίτσας που θα φορέσουν τον χειμώνα, ενώ οι βοσκόκοι παλινοντας μαζί τα κοπάδια τους, κατεβαίνουν προς τις πεδιάδες όπου τους περιμένει η μικρή, φιλόξενη καλύβα με το τζάκι της.

Τα κύματα της θαλάσσης άρχισαν να άγριευσαν και σαν μακρινά κλάματα έβριζαν επάνω στην ξηρά προσπαθώντας ανθρώπα να την καταπιούν. Είναι η έποχή που κατά τον Ησίοδο οι χλεις πρέπει να σούρουν τις βάρκες τους έξω στην ξηρά και άφου τις άσφαλίσουν από την μήνιν των στοιχείων της φύσεως να άσχυλίσουν με τις άλλες έργασίες των έως ότου έπαναλήψω η καλοκαιρία.

Η γιογιιά άρχίζει να έτοιμάζει τα παραμύθια που θα κάνουν τα παιδιά αργότερα να άνοιγουν διάπλατα το στόμα και τα αυτιά άκούοντας για μαγεμένα βασίλεια και δράκους.

Ο καταστάς άρχίζει να κάμνη την εμφάνισή του εις τας γωνίας των δρόμων πράγμα που φέρνει άγαλλισι σε κάθε μικρό λουλούδι.

Τα σχολεία άνοιξαν την πλατεία άγκαλιά τους για να σπρίξουν στοργικά πάνω στο στέρνο τους κάθε μαθητή ο οποίος νοσταλγός της μαθητικής ζωής του προηγουμένου χρόνου ή άραματιστής μιάς νέας περιόδου—της σχολικής—θα διαβή το κατόφλι του σχολείου με όχι λιγότερη λαχτάρα, άπ' όση το φυτό θέλει να φθάσει το ήλιοκό φως ή το πλοίο προσπαθεί να φθάσει στο αίγιορο λιμάνι του.

Άλλα δεν είναι όλα τα παιδιά της Έλλάδος που θα αισθανθούν το θείο δάκτυλο της γνώσης επάνω στα κεφάλια τους. Και δυστυχώς αυτά είναι πολλά και άπάρχουν παντού. Στο δρόμο, στα έργοστάσια, στα νοσοκομεία και σε κάθε μέρος όπου άπάρχουν άνθρωποι και έτοιμώνας δυστυχία.

Άς έχωμε λοιπόν τον νού μας στραμμένο προς κάθε ένα από αυτούς τους κατατρεγμένους της ζωής και άς τους βοηθήσουμε όσο μας επιτρέπουν τα μέσα μας δια να αισθανθούμε την ψυχική έξαρσι που προσφέρει μια καλή πράξις.

ΚΟΣΚΟΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ

ΠΡΩΤΟΝΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Κοντεύει να ξημερώσει. Στο σπίτι βασιλεύει άκλυτη ήσυχια. Ξαφικά ένα φως άναθεί (δυστυχώς στην κάμαρά μου) και μια

Άληθινό εύθυμογραφημα

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Μία φορά σε μία τελευταία κλήρωσι ενός μεγάλου Ισπανικού λαχείου μία γριά σκοτώθηκε να βρη και ν' άγοράσει το γραμμάτιο με τον αριθμό 47 γιατί, καθώς έλεγε, είχε μεγάλη προαίσθησι πως θα κέρδιζε μ' αυτό τον πρώτο άριθμό. Με τα πολλά κατάφερε και το βρήκε γυρίζοντας όλα τα πρακτορεία της Μαδρίτης. Γίνεται η κλήρωσις και ο του θάματος! πρώτος άριθμός κληρωτός βγήκε ο άριθμός 47! Χιλιάδες άπεστέρες που θα μπορούσαν να καλύψουν ολόκληρη την Ίσπανία.

Πάταγος στην χώρα των ταυρομαχών! Τ' άλάνθαστα προγνωστικά της γριάς είναι το γεγονός της ημέρας. Έκατοντάδες δημοσιογράφοι πολιορκούν το φτωχικό της και την ρωτούν να τους διηγήθω πως είχε αυτή την προαίσθησι και η γριά τους δι-

ηγήθηκε την παρακάτω ιστορία:

Μιά βραδυά είδα στον ύπνο μου έφτα άγγέλους να πετάν πάνω από το προσκεφάλι μου φέροντας μελωδικούς ύμνους. Ξυπνώ, κάνω εύχαριστήμην το σταυρό μου και δοξάζω το θεό για το όμορφο όνειρο που μου στείλει. Σε λίγο με ξαναπαίρνει ο ύπνος και βλέπω πάλι άλλους έφτα άγγέλους να κάνουν το ίδιο πράγμα. Μά μη σας τα πολυλογώ, αυτό γίνηκε έφτα φορές. Όπως λοιπόν είχα κάνει μερικές οικονομίες εκείνες τις μέρες κι ήθελα ν' άγοράσω λαχείο, σκέφτηκα πως ο καλός θεός μου έδειχνε τον άριθμό που θα κέρδιζε, γιατί έφτα οι έφτα κάνει σαράντα έφτα!

Ένώ άν ήξερε την προαίσθησι...

ΧΑΡΗΣ ΔΡΑΚΑΚΗΣ

Η ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

Το δέλι έπεφτε άργα και μέσ άπ' το καφαώτο του παραθυριού οι άπαλαχτίδες μπαίσιανε κρυφά και παιχιδίζαν, χωρίς να την ταραδούν στο δωματίου την σιγαλιά.

Το δέλι άπαλόπεφτε, ώρα του 'σπερινού, κάνω τον σταυρό μου σαν άκουσα τον ήχο που έβγαζε άπ' το σιδερογλωσίδι στα χείλη της καμπάνας. Στο δωματίου την σιγαλιά κάτι σαν να ταρασσόταν.

Δεν είχα άποκαθήσει όταν σηκώνοντας τα βλέμματα να πάρω στα άφωτερα Σκοτάδια του Δροσίνη η ματιά μου, ά ματιά παιδιού θλιμμένου, έπεσε πάνω στην λατρευτή εικόνα και άθελά μου μίθρησε...

Μητέρα!... Άπαλαχτίδες τρεμπάιζαν στής άναστημένης μου εικόνας το φόντο. Μητέρα... τί με κοιτάς και δεν μου μιλείς;... Τί κρύβεις στα βαθυγάλαζα μάτια σου;... Μην τάχα σε δένουν σκληροί άνεμοι της καρδιάς, μην τάχα σε σβύνει η πικρή της καρδιάς

Μητέρα... Μανούλα, κόπη γυαλιά στο μάγουλό σου σαν διαμάντι... κλαίς;... Μά... Άκόμη δεν άποκάθησα, και ένα δάκρυ άργοντάλαζε άπ' τα πομένα μου μάτια και καίγοντας με το μάγουλο καίθηκε στα σπλάγχνα της γής. Και ά άπόηχος της καμπάνας που άντιβούζε στο δωμάτιό μου, έαρείς και μου έλεγε μυστηριόσας δυο στίχους των άφωτερων Σκωταδίων:

“Ότι ήλμε πως ζει μήπως πέσας άπ' τις κρίνη είδική επιτροπή.

“Ο πιο μικρός μας συνδρομητής Μιχαήλ Κας. έτάν 5.

σου φουρτούνα: “Έχει πολλά ναύαγια το ξέρω, κλαμάτα, πό τους και καϊμούς. Μητέρα... γιατί έφυγες τόσο νωρίς; Μην τάχα ζήτησες σ' άλλους κόσμους να βρης έξοπιστασία; Μην τάχα σε πόνεσα ποτέ και μου βαστάς κακία; Μητέρα γιατί έχεις τόσες ρυτίδες στις άκρες των ματιών σου και στο μετωπό σου την δροσιά;... φαίνεσαι τόσο νέος, μ' άφησες τόσο μικρόν, έρρημο και μονόχο...

Μητέρα, γιατί τα μάτια σου μαλλιά άσχημα σάλακωνουν;... Θυμώμαι τότε που η γιογιιά με τα σταχτιά μαλλιά της μούλεγε: —Τ' άσχημα δεν έγιναν άπ' γλέντι και χαρά, δείχνουν πίκρες και καϊμούς και βάσανα πολλά. Μην τάχα τα έπέρασες;... Μά όχι θάρω άποκοιμήθηκες και έψησες γιογιιά δίχως πόνο και δάκρυα, δίχως καϊμούς.

Μανούλα!... γιατί μαρθάρκες και έσθυσες γοργά σαν άστράκι που τρεμοσβύνει τα πρώινα;... Μανούλα, κακή ή πληγή που σου κάψε τα σωθικά και έπες σαν άστροπελέκι θανατικό στην γλυκειά σου μορφή του φθινοπώρου έκαινο το κρύο πρώινο, που ά άνεμος έσφύριζε και κτύπαε τις γυαλιές στο ρημαγμένο πιά σπιτί μας, ζητώντας να σε πάρη. Θυμήσου και γώ πέντε χρόνων βαστάτη σφιγμένος στην μητρική σου άγκαλιά σε κρατούσα. Μά ο κακός βοριάς που σφύραγε παίρνοντας στο διάδα του ξερόφυλλα πολλά πήρε και σένα που μούδινες χάρα και μ' έρριξε σαν ξερόφυλλο μες την παγωνιά σ' άλλη μανσά, άλλη άγκαλιά.

Μητέρα... Μανούλα, κόπη γυαλιά στο μάγουλό σου σαν διαμάντι... κλαίς;... Μά... Άκόμη δεν άποκάθησα, και ένα δάκρυ άργοντάλαζε άπ' τα πομένα μου μάτια και καίγοντας με το μάγουλο καίθηκε στα σπλάγχνα της γής. Και ά άπόηχος της καμπάνας που άντιβούζε στο δωμάτιό μου, έαρείς και μου έλεγε μυστηριόσας δυο στίχους των άφωτερων Σκωταδίων:

“Ότι ήλμε πως ζει μήπως πέσας άπ' τις κρίνη είδική επιτροπή.

ΝΥΧΤΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

Δημογραφία μας

ΕΜΜ. ΚΑΖΑΝΤΖΟΓΛΟΥ (Θεσσαλονίκη): Το γράμμα σου είναι πολύ καλογραμμένο, αλλά το ποίημά σου υστερεί σε ρυθμό και έκφραστικά μέσα. Στείλε μου άλλο, μιά και σκοπός μας είναι να βοηθήσουμε τους νέους στα πρότα τους λογοτεχνικά βήματα. ΝΙΚ. ΒΙΔΑΛΗ (Θεσσαλονίκη): Ψευδώνυμο σου ενέκρινα. Θα σου στείλω Μ. Μυστικά και περιμένω να πάρης μέρος σ' όλες τις Διαπλασιαστικές εκδηλώσεις. ΑΠΟΣΤ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟ (Αλιβερίο): Είναι αναμφισβήτητο ότι η αγάπη της μάνας προς το παιδί της είναι κάτι μεγαλύτερο. Και το μεγαλύτερο αυτό πρέπει να μας έμπνευσε δύναμη, σεβ' το και χαρά. Γιατί λοιπόν καταφεύγεις σε τόσο θλιβερές περιγραφές. Στείλε μου κάτι χαρούμενο. ΙΑΡΙΟΝ ΜΑΡΚΙΔΗ: Φίλε μου δεν μου γράφεις πόσων χρόνων είσαι αλλά μου είναι αδύνατον να πιστέψω πως ένας νέος σαν εμένα ασχολείται με τη ελπίδα και με το αμνήμω. Το ποίημά σου, μ' έδωκε την ασφάλειά του, έχει πολύ λυρισμό. Στείλε μου κάτι σχετικό με τα νεύρα σου. ΙΩΑΝΝΑ ΜΑΥΡΕΛΗ (Κασάλα): Σ' ευχαριστώ πολύ για τις εύχες σου. Το ποίημά σου είναι πολύ μεγάλο. Στείλε κάτι πιο σύντομο. Ψευδώνυμο σου ενέκρινα. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟ: Με ρίκες απ' τις παρατηρήσεις σου είναι σωστές. Είσαο ο μόνος άνθρωπος στους αναγνώστες μου που βρίσκει ότι η ύλη μας δε είναι για παιδιά 15 ετών. Νομίζω πως έγραψες πρόχειρο συμπεράσματα όπως πρόχειρο κι ακατάστατο ήταν το γράμμα σου. Λες ναφταγες το μελάνι; ΛΕΩΝΙΔΑ ΚΟΣΚΟ: Ο! άσκήσεις θα δημοσιευτούν. Σ' τη σκόλα δεν χρειάζεται να σχολιαζόμαστε λέξεις και καβέτσες. Τις 3 δρχ. του ψευδωνύμου μπορείς να τις στείλεις σε χαρτόσημο μέσο σ' ένα φάκελλο. ΣΟΦΙΑ ΓΕΩΡΓΟΥΛΑ: Με μεγάλη μου χαρά πήρα το πρώτο σου γράμμα γιατί περισσότερο γράμμα είναι παρά κομμάτι για τη Σελ. Συνεργασίας Πάντως σ' ευχαριστώ πολύ για την αγάπη που μου δείχνεις. Ν. ΠΑΛΗΟΥΡΑΣ (Βόλος): Καθόλου μεγάλος δεν είσαι φίλε μου. "Οχι μονάχα τη «Διάπλαση» μπορείς να διαβάσεις που στο κάτω κάτω είναι περισσότερο για τα παιδιά της ηλικίας σου, αλλά... ακόμα και το παραμύθι μου, "Ετι λέε; Το κομμάτι που μου στέλνεις θα το ήθελα λίγο πιο απλό. Και στη γλώσσα και στο περιεχόμενο. Περιμένω κάτι άλλο. ΦΟΙΒΕ ΤΣΑΝΕΛΛΗ: Το γράμμα σου είναι ωραίο. Το έδωσα κιόλας για δημοσίευση. Το ποίημά σου ίσως θα μ' άρεσε περισσότερο αν από το γράμμα δεν καταλάβαινα ότι μπορείς να γράφεις πολύ πιο καλά. Βάλε λοιπόν τα δυνατά σου. ΦΑΙΔΩΜΑ ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (Μυτι-

λήνη): Πρέπει να ξέρεις πως το γράμμα σου με συγκίνησε ιδιαίτερα. Λοιπόν, μάθε ότι είμαστε σχεδόν συγγενισμένοι. Και μου θύμισες λίγο τα παιδικά μου χρόνια και τα εύχισμένα ταξίδια που έκανα, εκεί. Οι «έντυπώσεις» που μου στέλνεις νομίζω πως θα μπορούσαν να είναι πιο πλούσιες. ΕΛΕΥΘ. ΚΕΛΒΕΡΙΔΗ, ΘΕΟΔ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ. (Κασάλα): "Ενέκρινα ψευδώνυμο. Περιμένω αντίτιμο (6 δρχ.) και δράσι. ΚΩΝΣΤ. ΜΥΛΩΝΑ: Σ' ευχαριστώ πολύ για τα καλά σου λόγια και περιμένω το συντομότερο συνεργασία σου. ΦΑΙΔΩΜΑ ΤΡΥΦΩΝΙΔΗ (Κασάλα): "Ελαβα το γραμματάκι σου και πολύ χάρηκα ιδίως για τις τελευταίες συνεργασίες και τα σκίτσα σου. Τα τελευταία τα δώσα στο Μίνω κι' αυτός από τη στήλη του θα σου γράψει τις έντυπώσεις του. Το διήγημά σου για το φθινόπωρο θα μπορούσε να είναι πολύ καλύτερο από το πρόσχερο λιγάκι. Δηλαδή ενώ λες πως βρέχει, πως ο βοριάς λυσσομανά, σ' άλλο μέρος γράφεις πως μία άκρη ήσυχα κυριαρχούσε στη φύση. Καταλαβαίνεις πως όταν έρχεται και λυσσομανά ο βοριάς δεν μπορεί η φύση να είναι ήσυχη. Στο ποιηματάκι σου πάλι λείπει ο ρυθμός. Μελέτησε λοιπόν αυτά που σου γράφω και στείλε μου άλλα. Ψευδώνυμο σου ενέκρινα και σε χρεώνω 3 δρχ. Ε. Π. ΝΟΜΙΚΟ. Σ' ευχαριστώ πολύ για το γράμμα σου και τα καλά σου λόγια. Χαίρομαι που με περιμένετε δλοι σας με τόσο λαχτάρα, γιατί αυτό δείχνει πόσο μ' αγαπήσατε και πόσο καλοί φίλοι γίναστε. Ψευδώνυμο σου ενέκρινα. "Η άσκήσεις που μου έστειλες δεν είναι σωστή ως το 5. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΚΑΡΑΚΑΛΟ: "Εχεις δικιο για το χαρτί όμως καλύτερο «δημοσιογραφικό» δεν υπάρχει. Και βέβαια ο αθλητικός μας συντάκτης θα ασχοληθεί και με τους Ολυμπιακούς αγώνες. Ψευδώνυμο σου ενέκρινα. Το αντίτιμο μπορείς να το στείλεις σε γραμματόσημο. "Απ' τις άσκήσεις σου δημοσιεύω μερικές, όχι γιατί οι άλλες δεν είναι καλές αλλά γιατί περιμένουν σειρά και άλλοι μου φίλοι. Στείλε μου καλύτερα ανέκδοτα. ΧΑΡΗ ΔΡΑΚΑΚΗ: "Από τις συνεργασίες σου δημοσιεύω το πιο λαχείο. Περιμένω ακόμα πιο νόστιμα ανέκδοτα. "Εχεις απόλυτα δικιο. ΑΝΤΩΝΗ ΚΟΡΟΠΙΑΝΝΑΚΗ: "Όμως νασα βέβαιος ότι όλα θα διορθωθούν σιγά σιγά. Μην

εξχνάς πως κάθε άρχη είναι δύσκολη. ΛΕΩΝΙΔΑ ΚΟΣΚΟ. Σ' ευχαριστώ και για το δεύτερό σου γράμμα. Περιμένω καλύτερες άσκήσεις και πιο καθαρογραμμένες. Το «φθινόπωρο» θα δημοσιευθεί.

ΚΩΝΣΤ. ΚΑΡΑΒΑΣΙΔΗ: Ψευδώνυμο σου ενέκρινα. Το αντίτιμο όπως γράφω και σε άλλους μου φίλους να το στείλεις σε γραμματόσημα. "Η άγγελία σου θα δημοσιευθεί. Ν. ΣΑΙ'ΝΗ (Ιωάννινα). Δημοσιεύω το ποιηματάκι σου που το επιγράφεις «Παιδικόν». Μόνο σε παρακαλώ κάνε καλύτερα γράμματά. ΚΥΠΡΙΕ: "Αν θέλεις να γράφεις συνδρομητής ή να περάσης απ' τα γραφεία μας, ή να στείλεις το αντίτιμο με ταχυδρομική επίταξη, ή να μου τηλεφωνήσης (29-119) να στείλω ένα εισηράκτορα να σε εγγράψω. Τα σταυρόλεξα σου είναι πάρα πολύ μικρά. Μόνον 10 λέξεις χρειάζονται για να τα λύσης.

ΓΙΩΡΓΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ: Εύχαριστώ για το γράμμα σου. Ψευδώνυμο σου ενέκρινα. "Ο φίλος μου ο Πελεκάνος, ήρθε προχθές και μου είπε ότι ζωγραφίζεις πολύ ωραία. (Τίποτα, έλεπες, δεν το ξεφεύγει το Πελεκάνο, όλα μου τα λείει). "Όμως εγώ δεν είδα ακόμη κανένα σκίτσο σου.

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ:

Παρακαλώ τα διαπλασιαστικά που μου γράφουν, να προσέχουν όταν κολλούν τα γραμματόσημα στο φάκελλό τους να είναι όλα δεξιά πάνω από την διεύθυνσή μου. "Επίσης να γράφουν σε ξεχωριστές κόλλες για κάθε τι στο οποίο αναφέρονται. (Ξεχωριστά λ.χ. ή απάντησι στο διαγωνισμό, από μία συνεργασία τους ή ένα πρόβλημα που μου στέλνουν) χωρίς να ξεχνούν το ψευδώνυμό τους. Κι' ακόμα κάτι που θα με άνακούφιζε πολύ. Να μη μου στέλνουν παραπάνω χρήματα απ' ό,τι πρέπει, γιατί δεν μπορώ να κρατάω άτομικόν λογαριασμό για τον καθένα. Πρέπει έτσι ν' ανοίξω μία τράπεζα με θυρίδες για τον καθένα και μου είναι αδύνατο.

Ευχαριστώ
"Η κυρά διαπλασία

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

Διά 1 έως 10 λέξεις με απλά στοιχεία δρχ. 1 το ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων με απλά στοιχεία δρχ. 0,10. Με κεφαλαία δρχ. 0,30. "Ο χωριστός στίχος δρχ. 9,59. Οι μη συνδρομητα πληρώνουν τα διπλά "Η προπληρωμή είναι απαραίτητη της 10 τίμημα μπορεί να αποστέλεται και εις γραμματόσημα — 9 —

Πρωτομαίοντας στην κίνηση του Διαπλασιαστικού σ'ας χαιρετώ όλους - ες και προχωρώ ακόμα κτος για την ίδρυσι συλλόγου ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ — 10 —

Θα ήθελα να γνωριστώ με φίλοι μου αγαπητοί και στενά να συνεργαστούμε με θάρρος, ζήλο και τιμή. ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ — 11 —

Νέοι φίλοι μου γεια σας. "Αλ καίε, αν θέλεις πρωτόγραψε. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

"Όποιος υποβάλλει ψευδώνυμο για έγκριση πρέπει να το συνοδεύη με 3 δρχ. ή με ασφράγιστα καθαρά γραμματόσημα 3 δραχμών. Κάθε ψευδώνυμο λοχέι να ένα χρόνο από την ημέρα της έγκρισέως. Σημειώστε ότι μπορείτε να πάρετε και 2 ή και περισσότερα ψευδώνυμα πληρώνοντας 3 δρχ. για το καθένα.

Κρητικοπούλα κ. (ΕΦ) Νίκη της α. (ΜΚ) "Εκτωρ α. (ΑΠ) "Αγριολούδο κ. (ΤΑ) Ρουκέτα α. (ΚΚ) "Αλιός α. (ΣΚ) Εύθυμος "Ιππότης α. (ΑΖ) Ρήγας α. (ΓΚ) "Αθηναίος α. (ΣΔ) Κάισα α. (ΣΔ) Ζιζάνιο κ. (ΚΚ) Μέγας "Αλέξανδρος α. (ΠΗ) Ροβινσών Κρούσος, α. (ΠΚ) "Αετός α. (ΑΚ) "Αστροπελέκι (ΕΝ) Πιτσιρίκος α. (ΑΛ) Πέρδικα κ. (ΕΒ) Πάρις α. (ΦΤ) "Ελλην α. (ΜΚ).

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΑΣ Σταυρόλεξον αριθ. 4

Πνευματικές άσκήσεις

ΚΛΕΨΥΔΡΑ

- 1) . . . + . . .
- 2) . . . + . . .
- 3) . . . + . . .
- 4) . . . + . . .
- 5) . . . + . . .
- 6) . . . + . . .
- 7) . . . + . . .

ΚΑΘΕΤΑ (Σταυροί)

"Όνομα κοριτσιού.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

- 1) Τέτοιο υπάρχει στην Πεντέλη.
- 2) "Από αυτή είναι πλησιαιμένη η θρησκεία μας.
- 3) Συμπερασματικός σύνθεμος.
- 4) Φωνήεν.
- 5) "Υποθετικός Σύνθεσμος.
- 6) Πόλις της Θράκης.
- 7) "Ψάλλεται το Θεοφάνεια Νυχτοτράγουδο

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

- 1) Μέλος σώματος
- 2) "Ακέραιος
- 3) Τραντάζω
- 4) Πιθανόν

ΤΡΙΓΩΝΟ

- 1) * * * * *
- 2) * * * * *
- 3) * * * * *
- 4) * * * * *
- 5) * * * * *
- 6) * * * * *

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ — ΚΑΘΕΤΩΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Γνωστόν ζών.
- 2) Γυναικείον όνομα.
- 3) "Ιπποσκευή.
- 4) Πρόσωπο Παλ. Διαθήκης.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Προσέφερε τον κρίνο στην Παναγία.
- 2) "Ανώνυμος έταιρία.
- 3) Γίνεται από κα' αυτοσυκδόντορα (δοτ.).
- 4) 2 της λέξεως «άωρον».
- 5) 7. Μαθητής του Κυρίου (δην.).

ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

- 1) αρχικό μονάχα αλλάζω
- 2) "Από νήσο "Ελληνική
- 3) "Απ' την ίδια νήσο αυτή.

ΔΙΠΛΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΑ

- 1) Βασιλεύς των Θηβών.
- 2) Μεγάλος "Ιταλος ζωγράφος.
- 3) Δεν πραγματοποιείται πάντοτε.
- 4) Κένταυρος.
- 5) Νόμισμα.
- 6) Γυναικα της Π. Γραφής.

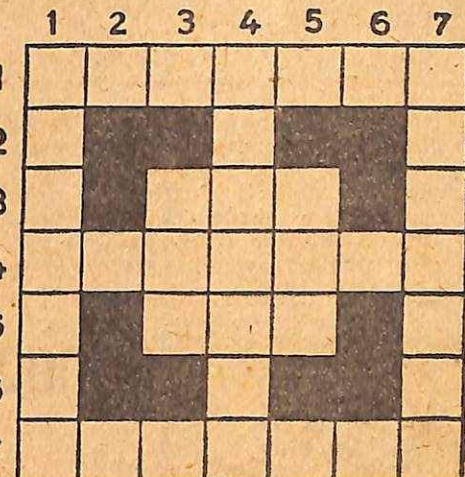
ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

- 10, 4, 2, 4, 7
- Μεταξύ των αριθμών, των οποίων η τάξις δεν θα μεταβληθί, να παρεμβληθούν τ' αριθμητικά σημεία (+, -, :,) ούτως ώστε το έξαγόμενον των σημειωθησόμενων πράξεων να είναι (0).

Μαγική εικών

Πα. πολ. Λησταί! Ποιόν λοιπόν παραφύλαξε!

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. μας δίνει το γάλα.
2. "Αστυνομία.
3. Δεν υπάρχει άνθρωπος να μην έχει κανένα.
4. 5. Ραδιοφωνικός σταθμός.
6. 7. Μαθητής του Κυρίου (δην.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Προσέφερε τον κρίνο στην Παναγία.
2. "Ανώνυμος έταιρία.
3. Γίνεται από κα' αυτοσυκδόντορα (δοτ.).
4. 2 της λέξεως «άωρον».
5. 7. Μαθητής του Κυρίου (δην.).

Οί λύσεις του περασμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

- 1) Διγενής.
- 2) "Ισα.
- 3) "Ιλι.
- 4) Λαβας.
- 5) Ε.Α.
- 6) "Αρα.
- 7) "Ικαρος.
- 8) Ν.
- 9) "Οκάν.
- 10) Λά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Δελινό.
- 2) "Ισακ.
- 3) Γάβ.
- 4) "Αρα.
- 5) "Ακρον.
- 6) Νί.
- 7) "ΟΗ.
- 8) "Ηλίας.
- 9) Σινά.
- 10) "Ια.

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΟΝ

Της παιδείας αι μὲν ρίζαι πικραί, οι δὲ καρποί γλυκαί.

«Τὸ ἔσπαιλε ὁ Λεωνίδας Κόσκος».

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

- ΥΔΡΑ
- ΔΥΣΗ
- ΩΣΙΜ
- ΡΗΜΑ
- ΣΚΑΛΑ

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ

- 1) ΑΡΣ
- 2) ΑΡΗΣ
- 3) ΑΚΡΙΣ
- 4) ΑΕΤΙΟΣ
- 5) ΑΛΕΞΙΟΣ
- 6) ΑΝΤΙΝΟΟΣ
- 7) ΑΚΡΙΤΙΚΟΣ
- 8) ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
- 9) ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΟΣ
- 10) ΑΠΕΡΙΣΠΑΣΤΟΣ
- 11) ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΣ
- 12) ΑΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΟΣ
- 13) ΑΝΤΙΠΕΡΙΣΠΑΣΜΟΣ

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

"Η ούρα.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τὸ γράμμα ε ("Ελληνες — "Ελλην — Τούκοι — Τούκοι).

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Γαλλία (Γαλή — Α').

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Πένα (είπε να μου)

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

"ΑθηνΑσταςΑντινεΑσπασία

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΗ ΓΩΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ

ΑΡΠΥΣ

ΑΤΤΙΣ

ΑΕΛΕΣ

ΕΡΜΗΣ

ΝΙΟΒΗ

ΣΦΙΓΞ

(Τὸ ἔστειλε τὸ Νυχτοτράγουδο)

ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

"Ενας ηλεκτρικός συρμός προχωρεί με 100 χιλιόμετρα την ώρα.

"Ο άνεμος φυσάει προς την ίδια κατεύθυνσι.

Ποία κατεύθυνσι ακολουθεί ο κατὸς τοῦ τρένου;

ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Μπορείτε ν' αναφέρετε πέντε ημέρες της εβδομάδος εκτός από την Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο ή Κυριακή;

• Διαγωνισμός διηγήματος •

Προκηρύσσω σήμερα τον 2ο Μεγάλο Διαγωνισμό μου. Ο πρώτος ήταν ένας διαγωνισμός εξυπνάδας, που σας έδινε την ευκαιρία να δείξετε την εξυπνάδα σας και την παρατηρητικότητα σας. Σήμερα κάνω προσκλητήριο στη φαντασία σας και στο λογοτεχνικό σας ταλάντο. Όσοι και όσες από σας είναι προικισμένοι με φαντασία και έχουν το

χάρisma να γράφουν, θα δοκιμάσουν τις ικανότητές τους, παίρνοντας μέρος στο Διαγωνισμό μου για τη σύνθεση ενός διηγήματος. Και αντί να σας δώσω ένα ελεύθερο θέμα, προτίμησα τις έξι αυτές εικόνες που βλέπετε δημοσιευμένες στην ίδια αυτή σελίδα.

Ο ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ ΨΑΡΕΥΕΙ!

Ψαρεύει ο ιπποπόταμος; Ο καλλιτέχνης που σχεδίασε τα χαριτωμένα αυτά σκίτσα που βλέπετε, τον θέλει να... ψαρεύει! Και είναι καθώς θα ήθελε ένας... χαριτωμένος ψαράς αυτός ο κύριος ιπποπόταμος. Ρίχνει την πετονιά του για κανένα φαγκρί ή καμμιά τσιπούρα. Παρακολουθήστε τον στα διαδοχικά στάδια του ψαρέματός του, με πόση σοβαρότητα επιδίδεται στο ψάρεμά του, την αγωνία του όταν αισθάνεται να «τσιμπά» το αγκίστρι του, την απογοήτευσή του όταν, αντί φαγκρί ή τσιπούρα, δαγκώνει στο φώσ ένα... παλιοπάπουτσο. Όσο πιο ψαράς μας δεν απελπίζεται. Φοράει μάνι-μάνι το παλιοπάπουτσο που ψάρεψε στο ένα του πόδι — είναι αρκετά γέρος ο καϊμένος, μπορεί να υποφέρει κι από ρευματισμούς, το παπούτσι θα του κάνει καλό — και ξαναρίχνει την πετονιά του. Ποιος ξέρει, μπορεί να είναι τυχερός και να ψαρέψει το ταίρι του πρώτου παπουτσιού και να γίνει έτσι ένας παπουτσωμένος γάτος — ιπποπόταμος ήθελα να πω... Τη συνέχεια τη βλέπετε στις εικόνες. Στο τέλος ο ιπποπόταμός μας καταλήγει να μείνει... μονοσάνδαλος — ποιος ξέρει, μιάν άλλη φορά μπορεί να ψαρέψει και το άλλο παπούτσι. Για την ώρα είναι ικανοποιημένος που ψάρεψε μια καλοθερεμμένη τσιπούρα. Άς του εύχουμε καλή όρεξη...

Καλύτερα, παιδιά μου, προσπαθήστε να εμπνευσθήτε από τα έξι αυτά σκίτσάκια μια χιουμοριστική ιστοριούλα. Μπορείτε να τη διηγηθήτε σεις για λογαριασμό του ιπποπόταμου, μπορείτε να βάλετε τον ίδιο να τη διηγηθεί, αυτό είναι ζήτημα δικής σας εμπειρίας. Εκείνο που θέλω από σας, είναι να μην φτιάξετε, με βάση τα έξι σκίτσα που σας δίνω, μια διασκεδαστική και χαριτωμένη ιστοριούλα, που να σκορπίσει τη χαρά και το γέλιο σε όσους θα τη διαβάσουν.

Διαιρώ τον διαγωνισμό σε δύο κατηγορίες. Για παιδιά ως δώδεκα χρόνων ή μία, για παιδιά από δώδεκα χρόνων και πάνω ή άλλη θα βραβευθούν, με πρώτο βραβείο, τα δύο καλύτερα διηγήματα — από ένα σε κάθε κατηγορία. Θα δώσω ακόμα δεύτερα και τρίτα βραβεία — χωριστά σε κάθε κατηγορία. Τα δύο καλύτερα διηγήματα — πρώτης και δεύτερης κατηγορίας — θα δημοσιευθούν στο περιοδικό με τις φωτογραφίες των βραβευμένων.

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Είναι οι ίδιοι που ισχύουν και για τον πρώτο διαγωνισμό (διαβάστε τους στη σελ. 19 του 3ου φύλλου, εκτός από τις παραγράφους 3, 5, 6 και 7, που ισχύουν αποκλειστικά για τον πρώτο). Διά τον Διαγωνισμό Διηγήματος ισχύουν επί πλέον τα εξής:

1) Το διήγημα δεν πρέπει να ξεπερνά τις 1.200 λέξεις.

2) Τόσο μέσα στην επιστολή σας, όσο και απέναντι στο φάκελλο, θα σημειώνετε: «ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ».

3) Θα δεχθώ απαντήσεις ως τις 30 Νοεμβρίου. Και τώρα σας αφήνω και περιμένω τις απαντήσεις σας.

Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»